உ

கணபதி துணை.

கும்பகோண ஸ்தலபுராணவசனம்.

மகாவித்துவான்

மீநாக்ஷிசுந்தரம்பிள்ளை

அவர்களியற்றிய

குடந்தைப்புராணத்தின் பிரதான பாகம்

33433
1983

ஸ்கூல் இன்ஸ்பெக்டர்

சாமிநாதமுதலியாரால்

வசனரூபமாக்கப்பெற்றது.

காரைக்குடி

முத்த, வெ. வெள்ளையஞ்செட்டியார்

அவர்களால்

கும்பகோணம்

ஸ்ரீ கலாநிதி அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பெற்றது.

ஆங்கீரஸஹு தைமீ

1933.

சிவமயம்.

முகவுரை.

கடலாடையுடுத்த புவிமடந்தைக்குப் பரதகண்டமே வலக் ..ண. கண்ணிற் கருவிழி தமிழ்நாடு. (குணகடல், குமரி, ..டகம், வேங்கடம் தமிழ்நாட்டெல்லைகள்.) கருவிழியிற் குருமணி சோணாடு. குருமணியின் உள்ளாடுபாவை கும்பகோணம். இங் ..னம் கூறியது கொண்டபொருளைக் குணமாகக்கூறும் பண்டைய வழக்கைப் பற்றியன்று. பரதகண்டம் மேலானதென்பது பிர ..த்தம்; சாக்ஷிவேண்டாம். பதினெண்பாஷைகளுள் கலையெனப் பெயர்கொண்டன வடகலை தென்கலை இரண்டுமே. (வடகலை= ஸம்ஸ்கிருதம் தென்கலை=தமிழ்.) இவ்விரண்டு பாஷையிலுமே வேதம் பிறந்தது. வடகலையிற் பிறந்தவை நான்மறை. தென்கலையிற்பிறந்தன தேவாரம், திருவாசகம், திருவாய்மொழி. இவற்றுள் "மட்கல நிகர்க்கும் மறையவர் நான்மறை" "பொற்கலம் நிகர்க்கும் புனிதர் தமிழ்மறை" மறையவர் அன்றி மற்றையோர் தீண்டில் தீண்டலடையும் நான்மறை; ஆதலால் மட்கலம் (மட்கலம் ஆளும் ஒருவரே தீண்டற்குரிய கலம்.) எத்திறத்தாரும் செப்பத்தகுந்தது தமிழ்மறை; ஆதலில் பொற்கலம், (பொற்கலம் யார்தொடினும் எவ்விதம் கையாடினும் தீண்டலடைவதில்லை) அன்றி எலும்பு பெண்ணுக்கியதும், கல் மிதக்கச்செய்ததும், முதலைவாய் மதலையை அழைத்ததும் தமிழ்வேதமே. இனைய பல காரணங்களால் வடகலையிலும் தென்கலை சிறந்தது. ஆகவே அக்கலை வழங்கும் தமிழ்நாடு புவிமடந்தையின் கருவிழியென்பதும் சரதமே. இது நிற்க, சோணாட்டைக் கருவிழியிற் குருமணியாக உருவகப் படுத்தியது என்னையெனின் "சோணாடு சோறுடைத்து" என்றகாரணத்தால் மற்றையநாட்டில் குடிப்பது கூழுங் கஞ்சியும் எனல் பெற்றும். பின்னும் "ஊரெல்லாம் பட்டி தொட்டி உண்பது கம்பஞ்சோறு, பேரெல்லாம் பொம்மன் திம்மன் பெண்டுகள் நாயும்பேயும்" என மற்றையநாட்டைக் கம்பர் இழித்துக் கூறினமையாலும் சோணாடுபெரிதென்பது பெற்றும். அன்றியும்

தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
தாவா மேன்மை
மண்ணாவ தும்சோழ மண்டலமே யென்றுரைத்த
வார்த்தை வாளால்

தெண்ணீர் வையத்துள்ள பிறநாட்டுப் புகழெல்லாம்
செகுத்துத் தீமை

யொண்ணாத சோணாடு பொலியுமெனில் அதன்வளமுற்
றுரைப்பார் யாரே.

என கம்பர் சொல்வானைக் கையாடினார் புராணிகரும், சே
டின் சிறப்பிற்குக் காவிரியே காரணி. காவிரி வேற்றுநாட்டு
வளருபவளாயினும் அவள் புது நலமனைத்தும் துய்ப்பது சே
டாதலின் அவள் இந்நாட்டிற்கேயுரிய மடந்தை. காவிரி
தலைக்காவிரி அகண்ட காவிரி என்னும் கட்டங்கள் வேற்று ந
டில் உளவாயினும் அவ்வளவு விசேடமுடையனவல்ல. இவற்றி
மூழ்கி இன்னபாதகம் நீங்கியது; இன்னார் முத்திபெற்றார் என்பதி
இல்லை. பஞ்சநதம், கும்பகோணம், மத்தியார்ச்சுனம், மாயூ
ரம், காவிரிப்பூம்பட்டினம், என ஐந்து கட்டங்களும் சோணா
டிலேயேயுள்ளது. ஆதலின் சோணாடே பெரியது. இவற்றுள்
மத்தியிலுள்ள மூன்றும் முத்திக்குரிய கட்டங்கள். இம்முத்தலத
துள் முற்றலமாயது கும்பகோணம். ஆதலால் கும்பகோணம்மண
யாடுபாவை யென்னப்பட்டது. அன்றியும் சிருட்டிபீஜமெல்
லாம் அமுதகுடத்தில் அடங்கின, அமுதகுடம் குடந்தையில் தங்
கியது, அக்குடத்தினின்றும் தோன்றியவாதலின் மற்ற நகருக்கு
இத்தலமே க்ஷேத்திரபீசமாயது. அன்றியும் மற்றைய நகரெல்
லாம் மலரவன்சிருட்டி. இத்தலமொன்றும் இறைவனர் சிருட்டி
ஆதலாலும், கும்பகோணம் மணியாடுபாவை. அன்றியும் காசியிற்
செய்தபாவம் மாயூரத்தில் தீரும். மாயூரத்தில் செய்தபாவம்
கும்பகோணத்தில் தீரும். கும்பகோணத்தில் செய்தபாவம்
கும்பகோணத்தில் தீரும். ஆதலினாலும் கும்பகோணம் மணி
யாடுபாவை. அன்றியும் கங்கை முதலிய புண்ணிய நதிகளும்
தம்மிலாடியோர் பாவத்தை மாகநீராடிக்கழிக்கும் மகதீர்த்தம் இங்
கேயுள்ளது. ஆதலினாலும், கும்பகோணம் மணியாடுபாவை. மேலே
ழில் மேலான சத்தியலோகத்திற்கதிபதி சதுர்முகனேமுதல்,
கீழேழிற் கீழான பாதலவதிபதி பாம்பரசே ஈறாயுள்ள தேவ
ரும் யாவரும் பூசித்திருப்பதால் கும்பகோணம் மணியாடுபாவை.
இத்தனை சுயம்பு தலங்கள் கும்பகோணத்தைப்போல ஒருசேர
விருக்குமிடம் எங்குமில்லை. சிவஸ்தலம் பத்து, விஷ்ணுஸ்த
லம் நான்கு, இதனாலும், கும்பகோணம் மணியாடுபாவை. இது
நிற்க,

ஈண்டுக்கூறிய சிவஸ்தலங்கள் பத்தில் அமுதகடசம்பந்தத்தாலாயின ஆறு. அன்பர்பொருட்டாயின நான்கு. விஷ்ணுஸ்தலம் நான்கும் அன்பர்பொருட்டே.

I சிவஸ்தலம்.

i அமுதகுடசம்பந்தத்தாலாயின ஆறு:—

(1) கும்பேசம்.
(2) சிக்கேசம். (சோமேசம்)
(3) வில்வவனேசம். (நாகேசம்)
(4) நாளிகேரேசம். (அபிமுகேசம்)
(5) யக்ஞோபவீதேசம். (கௌதமேசம்)
(6) பாணபுரேசம்.

ii அன்பர்போநட்டாயின நான்கு:—

(1) விஸ்வேசம்.
(2) மடந்தைபாகேசம்.
(3) மாலதிவனேசம்.
(4) கைலாயநாதம்.

II விஷ்ணுஸ்தலம் நான்கு.

(1) ஆராவமுதன்றளி. (சாரங்கபாணி கோவில்)
(2) சுதர்சனன்றளி. (சக்கரபாணிகோவில்)
(3) வராகப்பெருமான்றளி.
(4) வரதராஜன்றளி.

ஈண்டுத் தலங்கள்போலவே தீர்த்தங்களும் பதினன்கு. இவற்றுள் இயற்கையின் ஆயின ஏழு. செயற்கையின் ஆயின ஏழு.

I தீர்த்தங்கள்.

i. இயற்கையின் ஆயின ஏழில்.

(1) பொற்றாமரை.
(2) மகாமகதீர்த்தம். } தடாகங்கள்.
(3) வாருணதீர்த்தம்.

(4) காசிபதீர்த்தம்.
(5) சக்கரதீர்த்தம். } காவிரி நதித்துறைகள்.
(6) மதங்கதீர்த்தம்.
(7) பகவதீர்த்தம்.

ii செயற்கையின் ஆயின ஏழில்.

(1) அஸ்வத்த தீர்த்தம். (நாகதீர்த்தம்)
(2) மங்களகூபம். } கூபம்.
(3) குரதீர்த்தம்.

(4) சந்திரதீர்த்தம்.
(5) சூரியதீர்த்தம். } தடாகங்கள்.
(6) கௌதமதீர்த்தம்.
(7) வராகதீர்த்தம்.

தலவிசேடம், மூர்த்திவிசேடம், தீர்த்தவிசேடம் ஆகிய மூன்றுவிசேடமும் பொருந்திய தலமே மேலானதலம். விசேடம் என்பது எண்ணிற்சிறந்தது எனப் பொருள்படும். (எண்தொகையும் மதிப்புமாம்.) எண்ணிற்குரிய இரண்டு பொருளும் தன்னிலமைந்துள்ளது கும்பகோணம். எங்ஙனமெனில் சங்கரப் பிரபு தங்கரத்தால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதாதலால் தலவிசேடம். அவரே முதல் அநந்தனீராயுள்ள யாவரும் பூசித்திருப்பதால் மூர்த்தி விசேடம். உலகத்துள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்கள் யாவும் ஒருசேர வந்து ஆடும் காரணத்தால் தீர்த்தம் விசேடம். ஆதலால், கும்பகோணத்திற்கு உயர்வு ஒப்பு இல்லை. இத்தலம் பஞ்சகுரோசஸ்தலங்களில் ஐந்துடையது. கண்டாலும் கேட்டாலும் கருதினும் பாதகமனைத்துந் தீர்க்கவல்லனவாய் மூலதலத்திற்கு ஐந்து குரோசத்திற்குட்பட்ட தூரத்துள்ளனவாயிருக்கும் தலங்கள் அம்மூலதலத்திற்குப் பஞ்சக்குரோசஸ்தலமாம். (குரோசம் = இரண்டரைநாழிகை வழி.) மேற்கூறிய, தலம், மூர்த்தி தீர்த்தம் முதலியவற்றின் வரலாறும் உறுபேரும் மேற்கூறப்படும். இஃது மகாவித்துவான் மீனாக்ஷிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களால் இயற்றப்பட்ட திருக்குடந்தை தலபுராணம் பத்தியமாயிருப்பதை கத்தியமாகச்செய்தால், நிகழும் வருடத்துவரும் மகாமக உற்சவத்தில் யாவர்க்கும் அனுகூலமாயிருக்குமென்று கருதிய சிவநேசச்செல்வர்கள் விருப்பத்தின்மேல் வசனரூபமாகச் செய்யப்பட்டு கும்பகோண ஸ்தலபுராண வசனமெனப் பேர்பெற்றது. இதற்கும் மகாமக வைபவம் முதலிய புத்தகங்களுக்கும் சிற்சில பேதங்கள் தோன்றும். அதற்கும் ஆதாரமாகக் கொள்ளப்பட்ட நூலே இதற்குக் காரணமாதலின், வசனரூபமாக எழுதியவர்கள் வகைசொல்லவேண்டியவர்களல்லர். பலருக்கும் பயன்படும்படிசெய்த இந்தச் சிறு புத்தகத்தில் பல வழுக்களிருப்பினும் அவ்வழுக்களைப் பாராட்டாமல் குற்றத்தைத் தள்ளிக் குணத்தைக் கிரகிப்பார் பெரியோர் என்பது எழுதியவர் துணிவு.

முகவுரை முற்றிற்று.

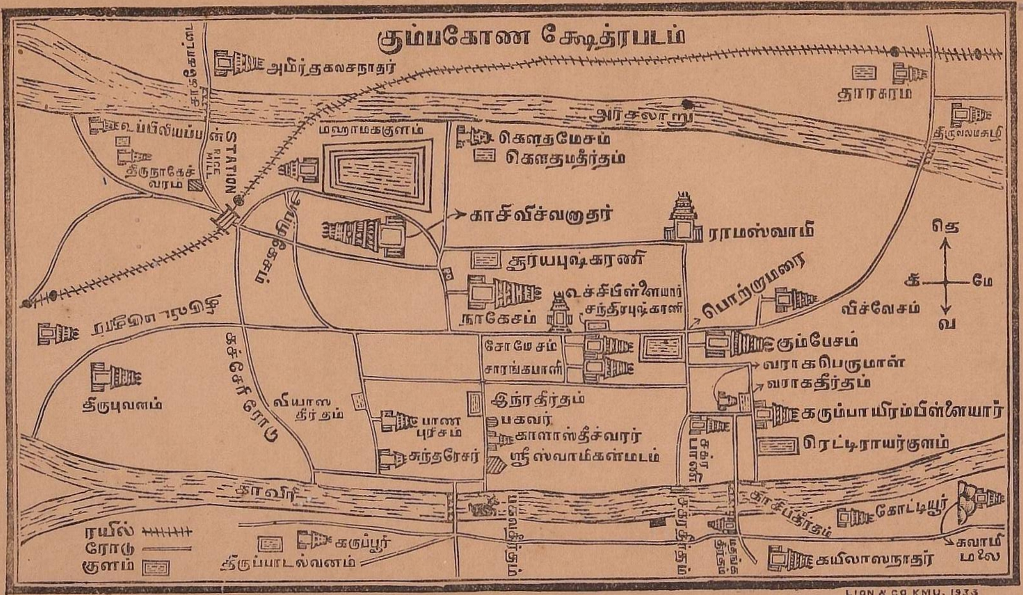

LION & CO KMU. 1933

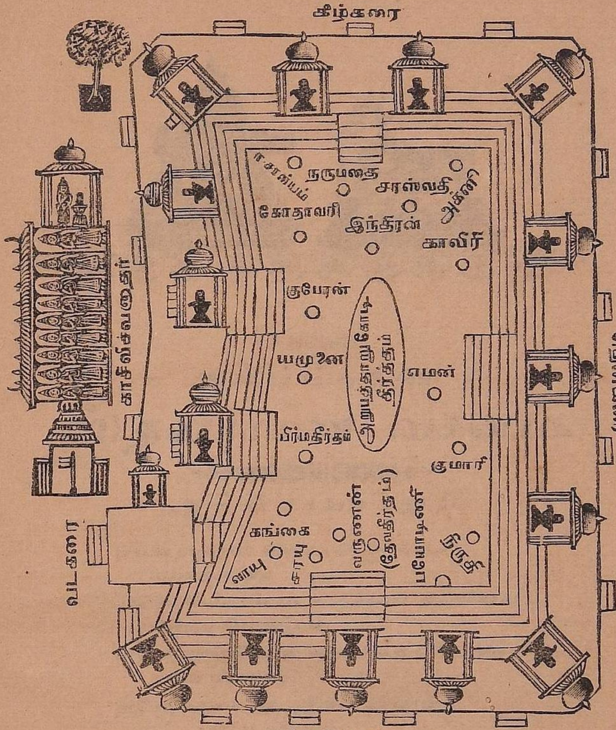

உ

நவகன்னியர்.

காசி விசுவநாதருடன்வந்த நவகன்னியர்கள் இருக்கும் கோவிலுட்சென்று சிவபெருமானைப் போற்றி, நவகன்னியர்களைவணங்கினால் மிக்க நலம்பெறுவர். சுக்கிரவாரத்தில் பூஜிப்போர் தீவினைகளெல்லாம் அகன்று சுகம்பெறுவர். மாமகதீர்த்தமாடுவோர் தெரிசித்தல் உத்தமோத்தமம், மகவில்லார் மகப்பெறுவர், பருவமடையாத கன்னியர் பருவமடைவர், நோயுற்றவர் பிணி நீங்குவர், எல்லா சீரும் சிறப்பும் அடைவார்கள்.

உ

சிவமயம்.

கும்பகோண
ஸ்தலபுராண வசனம்.

ஆதிவிநாயகர் துதி.

பூமேவு தமதருளா லுயர்வுமுயர் விலதுமெனப்
புவனங் கூறும்
மாமேவு மொழிக்கியைய உயர்திணையி னஃறிணைமா
வதனங் கொண்டோர்
பாமேவு முறையிணைந்து மருளமைந்து பயில்வதுபோல்
பயிலா தென்றும்
தாமேவு மருளமைந்த ஆதிவிநா யகர்சரணம்
சார்ந்து வாழ்வாம்

1. கும்பேசர் வரலாறு.

பூர்வம் பிரமதேவருக்குத் தினகற்பம் உண்டாகவே சிருட்டி பீசம் சிதையுமோவெனக் கவலையுற்றவராய் அவர் கயிலையங்கிரியையடைந்து சிவபெருமானை தரிசித்து சகபீசம் அழியாவகை தந்தருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, சங்கரப்பிரபுவும் ஓ! புங்கவ, கவலையுறல்வேண்டாம் அமிர்தமும் ஜலமும் மண்ணிற்கலந்து பிசைந்து, அழியாத குடம் ஒன்றுசெய்து, அமுதகலையைப் பூணூலாச்சார்த்தி, உமக்கு ஏற்கனவே ஏராளமாய்க் கொடுபட்டி

ருக்கும் சகபீஜங்களை அதனுள் மத்தியில்வைத்து வேதம், ஆகமம், புராணம், இதிகாசங்களை நாற்புறமும்வைத்து நிறைய அமுதம்பெய்து, மாவிலைசொருகி தேங்காய் சார்த்தி, தருப்பை மூடி சேர்த்தி, வில்வபத்திரங்களால் அருச்சித்து, உறியிலேற்றி மேருவின் மேல்பாரிசத்தில் சாயாமல் தூக்கிக்கட்டி அங்குத்தரித்திரும். பிரளயமுண்டாக, அமுதகடம் அசைந்து, தென்றிசை நோக்கிச்சென்று, ஓரிடத்தில் தங்கும்; அதிற்சென்று பீஜங்களையெடுத்துப் பிரமசிருஷ்டியைச் சரிவர நடத்தலாமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். பிரமாவும் அங்ஙனமேசெய்து, ஆவலுடன் காத்திருந்தனர். பிரளயந்தோன்றி, விண்ணுற நிமிர்ந்துவரவே, அமுதகடமசைந்து, மிதந்து தென்றிசையிற்சென்று, எந்நாட்டிற்கும் முன்னாட்டத்தகும், தென்னாட்டுள், நன்னாடாகிய சோணாடே பெரிதென்று யாவருங்கொண்டாட, அங்கு ஓரிடத்தில் சாரச் சிவபெருமான் சொல்லியருளியவாறு குடம் சுழல, மாவிலையும் தர்ப்பையும் கீழேவிழ, வன்னியும் இலிங்கமும் ஆயது. இது திருக்கலசநல்லூர். (சாக்கோட்டை) இப்பால் குடம் வாயு திக்கு நோக்கிச்சென்று, ஒரு குரோசம்போய்த் தங்கியது. குடம் இங்கு தங்க, பிரளயங் கண்டோர் அதிசயிக்கும்விதமாய் அரைக்கணத்தில் அடங்கியொடுங்கியது. பிரமாவும் காந்தத்தைத்தொடரும் இரும்பைப்போல் பீஜகுடத்தைப் பின்பற்றிச் சென்றனர்.

இது இங்ஙனமாக, கயிலாயத்திருந்த கண்ணுதற்பெருமான் ஓர் வேடரூபம்தாங்கி கணநாதர் யாவரும் பரிவாரங்களாய்த் தொடர, உமாதேவியை விடைகொண்டு தென்றிசைநோக்கிச் செல்லுகையில், திருவிடைமருதூருக்குக் கீழ்பாரிசத்தில் வந்தவுடன் அமிர்தகுடத்தைக் கண்ணுற்றுப் பக்கத்தினின்ற சாஸ்தாவுக்குக்காட்டி இக்குடத்தை ஓரம்பால் சிதைத்து உள்ளிருக்கும் அமிர்தம் நாற்றிசையும் வழிந்தோடச்செய்வது நமது உத்தேசம் என்றனர். சாஸ்தாவும் தேவரீர் திருவுளப்படி உடனே ஆகுகவென்று தனது தூணியினின்றும் ஓர் அம்பை எடுத்து ஐயனிடம் நீட்டினர். அப்பா! இது அழியா மயகுடத்தை அழிக்கவல்ல அம்பு அன்று, அதன் உண்மை இதோ தெரியுமெனச்சொல்லி, அண்ணலும் வில்லைவளைத்துக் குணத்தொனி பண்ணி பாணத்தைப் பிரயோகிக்கவே, அது காற்றிலும் கடுகவிசைந்தோடி அமுதகுடத்தில் தாக்கியும் அது அழியாதிருந்தமைகண்டு சாஸ்தாவும் தலைகுனிந்து நிற்க, ஐயன் அவரைத் தேற்றி அவ்விடத்திலேயே அவரை இருத்தினர். இந்த இடம் பாணபுரம். இப்பால் ஐயன்சற்று மேற்கேசென்று நின்று பாணம் ஒன்று தொடுக்க, குடம் இரண்டாகி, முக்கட்பிரான்திருவரு

ளால் நாற்றிசையும் வழிந்து, ஐந்துகுரோசதூரம் ஆறுய்ப்பெருகி எழுந்த அமுதம் எண்டிசாமுகமும் சென்றது. குடத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட உறி, வில்வம், தேங்காய், பூணூல் எல்லாம் பல பக்கங்களில் சிதற, குடவாயில் தென்கிழக்கில் யோசனையொன்றில்போய் விழுந்தது. இந்த இடம் குடவாயில். இங்குண்டாய லிங்கம் கோணேசர். உறி முதலிய விழுந்த இடங்களில் முளைத்த லிங்கங்கள் முறையே சிக்கேசர் (சிக்கம்=உறி) வில்வவனேசர், நாளிகேரேசர், (நாளிகேரம்=தேங்காய்) யக்ஞோபவீதேசர், (யக்ஞோபவீதம்=பூணூல்) என விளங்க; பாணம் தொடுத்த இடம் பாணபுரேசம் ஆயது. வழிந்த அமுதத்தைப் பூமி சுழிந்து தாங்குக என அண்ணல் நினைந்தருள, அவ்வண்ணமே அமுதம் இரண்டிடத்தில் திரண்டு நின்றது. இவ்விரண்டும் பொற்றாமரையும் மகதீர்த்தமும் ஆயின. கும்பத்தின் வாய் மேலேசென்று குடவாயில் ஆனதும் சொன்னோம். கும்பத்தின்கோணம் இன்னதாயது எனத் தெரிந்துகொள்வது அவசியம். (கும்பத்தின் வாய்போக எஞ்சியது கோணம்.) இது இருந்த இடத்திலேயே இருக்க வேடரூபங்கொண்ட சிவபெருமான் கும்பத்தைக் குறுகி அமுதத்தால் நனைந்த மணலை வாரியெடுத்து குடத்துட்போட்டுப் பிசைந்து பிசைந்து பெரிய லிங்கமாக்கினார். இதைப் பூசித்து ஐயன் கொண்டவேடம் நீங்கி பண்டைவேடம் தாங்கி இலிங்கத்துட்புகுந்து சோதிர்மயமாய் விளங்குகின்றார். இத்தலம் இவ்விலிங்கம் கும்பத்தில் தோன்றியதால் கும்பேசர் பிரமசிருஷ்டிக்கு முற்பட்டதால் ஆதிகும்பேசர் அமுதகும்பத்தில் உற்பவித்ததால் அமுத கும்பேசர் எனப் பலகாரண நாமம் பூண்டுள்ளவர்.

(இத்தலத்தை எம்பிரானே பூசித்து லிங்கத்துட் கலந்தனர் என்று மேலே கூறினோம். இங்ஙனம் நிகழ்ந்தது தன்னைப்போல் ஒருமனப்பட்டவராய் பூசிப்பவருக்கு அரிய சாயுச்சிய பதவியளிப்பனென்பது குறிப்பின் வெளிப்படுத்தவேயாம்.) பின்னர் பிரமதேவரும் விதிப்படி பூஜித்துத் துதித்து வேண்டிய வரங்கள்பெற்றனர். (பூஜாவிதி தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவர்கள் புராணத்தின் பிரமன் பூஜைபுரி படலத்தைப்பார்க்க. விதியினால் ஏற்பட்ட விதிகளாதலால் அவ்விதிகள் அரிய விதிகளே) அவர் செய்த துதியின் அருமை அற்புதம்! அற்புதம்!!

எவனருள் வலியா விண்டைமெல் லணையா
னெவ்வுல கங்களும் படைப்பேன்
எவனருள் வலியா லினர்த்துழாய் முடியான்
எவ்வுலகங்களும் புரப்பான்

எவனருள் வலியா லுருத்திரப் பெருமான்
எவ்வுல கங்களு மழிப்பான்
அவனொரு குடமூக் கமர்ந்தகும் பேச
னவன்மல ரடித்துணை தொழுவேன்.

பிரமனாகிய யான் படைத்தற்கும், விட்டுணுவாகிய அவன்புரத்தற்கும், ருத்திரனாகிய உவன் அழித்தற்கும், எவனருள் முதற் காரணமாயுள்ளதோ அவனே குடமூக்கமரும் கும்பேசன். அவனடியை யான் பணிவேன்.

இருக்கு, எசுர், சாமம் எனும் மூன்று வேதத்திற்கு நடு வேதம் எழுகாண்டமுடையது. அக்காண்டங்களுள் நடுவாகிய நாலாங்காண்டம் எழுபாகமுடையது. அவ்வேழு பாகத்தில் நடுவாகிய நாலாம்பாகத்தின் நடு மனுவிற்குரியவனாகிய கும்பேசனைத் தொழுவேன்.

காலாக்கினிருத்திரம், சாபாலம், முதலிய உபநிஷத்துக்களில் விஸ்வன், விஸ்வசேவியன், அரிகேசன் புட்டிவருத்தனன், சம்பு, ருத்திரன், ஈசன், மாதேவன், எனும் பெயர்படைத்துள்ள கும்பேசனைப் பணிவேன்.

“பர்கன்” என்னும் பெயரால், காயத்திரியில் குறிப்பால் உணர்த்தப்படுவோன் சிவனே. ஆதலின் அந்தணர்வழிபடும் பொருளாயுள்ளவன் அவனே. அச்சிவக்குறியாகிய கும்பேசனை யான் தொழுவேன்.

பிறவாதிருக்கவேண்டுவோர் யாவரும் பிறப்பிலியாகிய கும்பேசனைத் தொழுக.

காலதண்டம் கடக்கக்கருதுவோர் யாவரும் காலகாலனாகிய கும்பேசனைத் தொழுக.

மாதர்மயக்கிலகப்படாதிருக்க வேண்டுவோர் காமாரியாகிய கும்பேசனைத்தொழுக.

குற்றமெல்லாம் குணமாகக்கொள்பவன் கும்பேசனே என்பதற்கு அவர் நீலகண்டப்பெயரும், மெலியாரைக்காக்கும் வித்தகன் என்பதற்குச் சந்திரசேகரப்பெயரும், தாய்போலும் தயையுடையான் என்பதற்கு அர்த்தநாரீசப்பெயரும், விசனத்தைத் தீர்த்து சந்தோஷத்தைத் தரவல்லவன் என்பதற்குச் சங்கரப்பெயரும், அவர் பிரணவப் பொருள் என்பதற்குக் கொன்றைவேந்தப்பெயரும், தேவர்க்கு மேலான தேவன் என்பதற்கு மகாதேவப்பெயரும், மூவரில் எஞ்சிநிற்பவன் என்பதற்கு சர்வ சங்காரப்பெயரும் சாக்ஷியாம்.

(எஞ்சி நிற்பவன் எனவே முதலாயினான்; அவன் என்பதும் பெற்றாம்.)

புருடசூக்தம் என்னும் மந்திரத்தில் ஆதியினும் அந்தத்தினும் ஈசானப்பெயர் வருதலால் இடையிலுள்ள நாமங்களனைத்தும்

இவனையே குறிக்குமென்று மீமாம்சை சொல்லுகிறது. (மீதலம் முடி, பாதலம் அடி, பூதலம் அரை, திசையெட்டும் புயம், சோம சூரியாக்கினி கண்கள், சொல்லெல்லாம் சுருதி என்று இவ்வாறு வேதக்கருத்துக்களை வெளியிட்டுத் தோத்தரித்த பிரமதேவர் வேண்டிய வரம், யாவரும் அறியவேண்டிய வரங்களே.) அவையடியில் வருவனவாம்.

உம்மை யொருகால் தரிசித்தவர் காம்யார்த்தங்களையும், பலகாலும் தரிசிப்பவர் காம்யார்த்தத்துடன் மோக்ஷார்த்தத்தையும் அடையவேண்டும்.

கார்த்திகைச் சோமவாரத்தில் உன்சந்நிதியில் ஓர் நெய்விளக்கேற்றுவோர்க்கு உமது திருவடி நிழல் சித்திக்கவேண்டும்.

உமது கோயிற்றிருப்பணிசெய்வோர் வேண்டியவை வேண்டியவாறே பெறவேண்டும்

மாசிமகத்தில் பணிவோரைப் பிரமஹத்தி சுற்றிக்கொண்டிருந்தாலும் நீங்கவேண்டும்.

மாசிவிழாவை நான் விடாது பண்ணிவரவேண்டும்.

மாசிவிழாச் சேவிப்போர் மாயனைப்போல் வாழவேண்டும்.

இந்த விழாவிற்கும் மற்ற விழாவிற்கும் இயன்றது கொடுத்துதவுவோர் உமது சாயுச்சியத்தைப் பெறவேண்டும்.

மாசிப்பூரணையில் தூயதீர்த்தமெல்லாம் மாகதீர்த்தத்தில் சேரவேண்டும்.

அன்று தீர்த்தமாடியவர் மாயாமரைகிதராகவேண்டும்.

மாகநீராட ஆசையோடு புறப்பட்டவர் வந்து மூழ்காமல் மத்தியில் இறக்கும்படி நேரிட்டாலும் அஸ்வமேதயாக பலனை அடையவேண்டும்.

துவஜாரோகணமுதல் தீர்த்தவாரிவரையில் விடாது தரிசிப்பவர் மிகக்கொடியாராயினும் நீர் அவர்க்கெளியராயிருக்கவேண்டும்.

பன்னிரண்டு வருடத்திற்கொருமுறை சிங்கத்திற் குருவரும் மாசிமாத விழாவை நானே நடத்திவரும்படி செய்யவேண்டும்.

வருஷவிழா மாதவிழா நடத்துவோர் எப்போகமும் துய்த்தல்வேண்டும். அவர்கள் எவ்விடத்திருந்து நினைத்தாலும் அவ்விடம்போய் காரியம் கைகூடச் செய்யவேண்டும். என இன்னன பல வரம் பெற்று மகிழ்ந்தார் பிரமதேவர்.

கும்பேசர் பிரமோச்சவம்.

ஆதி கும்பேசருக்குத் திருவிழா நடத்தப் பிரமதேவர் உத்தேசிக்க, மாலேமுதலிய வானவர்யாவரும் குட[illegible]யடைந்

தார்கள். இப்பதியுள்ளார், நகரலங்கரித்தனர். ஆகாயம் அளாவிய பந்தலமைத்து, அதற்குத்தக்க விதானங்கட்டி, வாசமாலை நாற்றி, இளநீர்க்குலை தூக்கி, கரும்பும் வாழையும் காலில் ஆர்த்து வீதிகள் புதுக்கினர். வீடுகள் யாவும் வெண்சுதைதீற்றி, நீறு மெய்பூசிய நிமலர்போலாக்கினர்.

பிரமதேவர் கும்பமதியில், சட்டிதிதியில் விதிப்படி யெழுதிய விடைக்கொடியேற்றினர்; மறைகள் முழங்கின; வாத்தியம் கறங்கின.

கொடியேறின தினத்தில் இந்திரவிமானம் எம்பிரானுக்கும், தம்தம் வாகனம் பிள்ளையார் பிராட்டியாருக்குமாக்கி, பஞ்சமூர்த்திகளையும், வீதிக்கு எழுந்தருளப்பண்ணினர். மறுநாள்முதல் ஒருநாள்போலச் சிவபெருமான் சேடன், பூதம், யானை, இடபம் கபிலை, பூரதம், குதிரை முதலிய வாகனத்து எழுந்தருள மற்றையவர் தத்தம் வாகனம்கொண்டு வந்தனர். எட்டுநாள் உற்சவம் இப்படியாக மற்றுநாள் பொற்றேரூரவரப்போந்தருளிய எம்பிரானைக் கண்டோர் யாவரும் களித்துத் துதித்தனர். பெண்டிர் மட்டுமே புலம்பித்தவித்தனர்.

1. மன்மதனை யழித்த நீர் மன்மதரூபம்கொண்டது, பழிமாற்றவோ என்பார்சிலர்.

2. முன் ஒரு அமுதகுடத்தில் பொருந்திய நீர், எம் இரு அமுதகுடத்திலும் பொருந்துதல் தகும் என்பார் சிலர். (இரு அமுதகுடம் = தனம்.)

3. மயன் அமைத்த தேரினும், அயனமைத்த தேர் அதிக விசேடம் என்பார் சிலர். (அயனமைத்ததேர் = அல்குற்றடம்.)

4. பாதிமங்களம் ஆனநீர், மீதிமங்களம் ஆம்படி எங்களைச் சேரும் என்பார் சிலர்.

5. விதிமகன் மகளைக்கொண்டவன், விதிமகளைக்கொள்ளவிதியின்று என்பிரேல் விதிவிலக்கு உமக்கேதுகாணும் என்பார் சிலர்.

6. மானுகிய எங்களுயிரை மாய்க்கத்தான் முன் வேடரூபங்கொண்டு வெளிப்பட்டீரோ என்பார் சிலர்.

7. எல்லாரும் இரக்கப்புகுந்தால் இவர்க்கு எப்படித்தான் கொடுக்க இயலும் என்பார்.

8. அறிஞர் யாவரும் ஆசைப்படத்தக்கவர் என்றுகேட்டு ஓடிவந்தோம், இப்படித் திகம்பரராய்நிற்பார் என்பது தெரிந்தோம் இல்லையே என்பார்.

9. கண்டோரெல்லார்க்கும் கவலையைத்தரும் உமக்குச் சங்கரப்பேர் தந்ததார் என்பார். (சங்கரன் = மகிழ்விப்பவன்)

10. காமனை எரித்தவர் என்பது அறிந்தும், காமித்தல் நம் குற்றமே அன்றி அவர்குற்றம் அன்று என்பார்.

இவ்வண்ணம் உலாப்போந்த இறைவனைத் தேரினின்றும் இறக்கி, திருக்கோயில் சேர்த்தனர் பிரமதேவர்.

(பத்தாநாள் அவபிருதஸ்நானம் 'மகதீர்த்த மகிமை'யிற்காண்க)

பஞ்சக்குரோச ஸ்தலங்கள்.

திருவிடைமருதூர், திருநாகேஸ்வரம், திருத்தாரேசுரம், திருவாரகம், திருப்பாடலவனம் என ஐந்தும் கும்பகோணத்தின் பஞ்சகுரோசஸ்தலங்கள்.

பிராட்டி மங்களநாயகி கைலையைவிட்டு குடந்தையை மேய காலத்து அமுதத்தால்நனைந்த பஞ்சகுரோசதூரம் வலம்வந்து பதியுட்புகுந்தாளெனின் மற்றவர்க்குச் சொல்வானேன். கும்பகோண ஸ்தலயாத்திரை செய்யப்புகும்—எவரும் இடைமருதூர் முதலாக பாடலவனமீறாகப் பஞ்சகுரோசஸ்தலங்களை விதிப்படி தரிசித்து ஒவ்வோர் பகல்தங்கி வலம்வந்த பின்னரே கும்பகோணப் பிரவேசம் செய்யவேண்டும். செய்தால்தான் யாத்திரைபலன் பூர்த்தியாகக்கிடைக்கும்.

1. திருவிடைமருதூர்.

இஃது கும்பகோணத்திற்கு கிழக்கே, இரண்டு குரோசத்துள்ளது. உலகோருய்ய அம்மைபொருட்டுச் சிவபெருமான் தன்னைத்தானே பூசித்த ஸ்தலம். விநாயகர், சுப்ரமண்யர், பிர்மா விஷ்ணு, வரகுணபாண்டியன் ஆதியோர், பூஜித்திருக்கின்றனர். வரகுண தேவர்க்குப் பிரம்மஹத்தி நீங்கியது. (இது சோழன் பிர்மஹத்திப்பெயர் தவறாகப்படைத்துக் கீழக்கோபுர வாயிலில் இருப்பதை இன்னும் காணலாம்.) தைப்பூசத்தில் விபண்டருக்குக் காக்ஷி அளித்ததால் இத்தலத்துக்கு அந்நாள் விசேஷம்.

2. திருநாகேஸ்வரம்.

கும்பகோணத்திற்கு தென் கீழ்த்திசையில் ஒரு குரோசதூரத்தில் திருநாகேச்சரம் உள்ளது. இத்தலத்திற்கு சண்பகாரண்யம் என்றோர் நாமமுண்டு. இத்தலத்தை, ஆதிசேஷன் அடைந்து சண்பகவனமொன்று உண்டாக்கி, அம்மலர்கொண்டு ஆயிரவருஷம் பூசித்தார். ஆதலின் இது அவ்விருதிருநாமங்கள் வாய்ந்துளது. வாசுகி கார்த்திகைச் சோமவாரத்தில் முதற்சாமத்தில் இத்தலத்தையும், இரண்டாம் சாமத்தில் சமிவனத்தையும், மூன்றாம் சாமத்தில் புன்னாகவனத்தையும் பூசித்து, நாலாஞ்சாமத்தில் பாதலம்சென்று முன் மூன்றுசாமப் பூசையைப்பற்றிப்

பேசியிருந்து முத்தி பெற்றார். இதனாலும் திருநாகேச்சரத் திருநாமம் உண்டாயது. இத்தலத்து ஒருநாள் உற்றுச் சிவநாமங்களை வசனிப்பாராயின் முத்திபெறுவது திண்ணம் என்பது மேலே வாசுகிப் பூசைப்பலனால் விளங்கும். மூர்த்திவிசேடம் இங்ஙனமாகத் தீர்த்தவிசேடம் செப்புதற்கரியது.

ஆதிசேஷன் ஒரு தீர்த்தமுண்டாக்கி அதில் அநேகவருஷம் மூழ்கிவந்தார். பின்னர்ச்சூரியன் மூழ்கியக்காரணத்தால் சூரியதீர்த்தம் ஆயது. கார்த்திகை ஆதிவாரம் அத்தீர்த்தமாடல் விசேஷம். வாசுகியாடிய கார்த்திகைச் சோமவாரமும் விசேஷமே, தருமதேவர் மூழ்கிப் பலவரம்பெற்ற காரணத்தால் தருமதீர்த்தமுமாயது. இது நிற்க,

இச்சிவத்தலத்தின் தென்பால் ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம் உள்ளது இதற்குத் திருவிண்ணகர் என்னும் திருநாமம் உண்டு. இது ஆதியில் மார்க்கண்டேயர் ஆசிரமம்.

இவர் அலவனா உண்டி (அலவண=உப்பில்லாத) கொண்டு அரிய தவசுபுரிய, திருமகளே ஒருமகளாய் வந்து வளர்ந்தாள். நங்கைமுதிர்ந்து மங்கைப்பருவம் வாய்ந்தனள். தந்தையானவர் இந்தப்பெண்ணழகுக்கு எந்த வரன்வந்து கூடுமோ என்று எண்ணமுற்றிருக்கையில், மாதவரைச்சோதிக்க மாதவப்பெருமானும் விருத்தவேதியனாய் வெண்ணீறு பூசி அங்குவர, மார்க்கண்டேயரும் அந்தணோத்தம வந்தகாரணம் என்னென, பசியால் மெலிந்தேன் ஏதேனும் தருவீர் என்று வந்தேன் என, உம்பசிக்கு என்பால் என்ன இருக்கிறது. உப்பில்லாவுணவுண்டு உண்டுபோவீராவென; எந்த மண்ணாயினும் தந்தால் போதும் உண்பதில் தடையில்லை என்றார். என்னிடத்திருப்பதைத்தர யாது தடையுமில்லையென, பேச்சைக்கொண்டு மடக்க எண்ணி, உத்தமரே நீர் சொன்னதே சரி, உம்மிடத்துள்ளதை ஒளியாது கொடாவிடில், விடேன் என்றார் முனிவர் தருதற்கிசைய பெண்ணைத்தாரும் என்று பிடிக்க பிதாவுங்கலங்கி எதுவந்தாலும் சொன்னது மறுப்பது நம்மனோர்க்கழகல்லவென்று எண்ணிப் பெண்ணைத்தாரைவார்க்க தண்ணீரைப் பெண்ணோடுகொண்டு, அலவண உண்டியை ஆர அருந்தி விருத்தப் பருவம் நீங்கி குமாரப்பருவந்தாங்கி சங்கம் முதலிய அங்கங்கள் காட்டி மாதவனையும் தேவியையும் மகிழ்வித்து பெண்காணியே தன்காணியாக்கி வான்றவழ் புரிசையும், மதிதவழ்சிகரியும் வாய்ந்த கோயிற்கொண்டருளினர். இது விண்ணகருக்கொத்ததாயிருந்ததுபற்றித் திருவிண்ணகராயது.

ஐயனும் அன்று தொட்டு உப்பிலா உண்டியை உகந்து உப்பிலியப்பன் என்னும் ஒப்புயர்வில்லா நாமம் பூண்டனர். இது திருநாகேச்சரத்தின் ஒரு பாகமே.

3. திருத்தாரேச்சரம்.

கும்பகோணத்திற்கு நிருதிமூலையில் அரைக்குரோசத்தில் ஓர் தலமுண்டு. அதன் பெயர் உருத்திராட்சவனம். இந்தத் தலத்தைத்தரிசிப்பவர்க்கு கோஹத்திபாதகமும்நீங்கும். நினைத்தவர்க்கும் யமதண்டம் இல்லை. இது விண்ணவரும் மண்ணவரும் விரவிவாழுந்தலம். இவ்வுருத்திராட்ச விருக்ஷத்தின் இலை, காய், கிளை யாவும் தேவாம்சமே. இவ்விருக்ஷத்தின் கீழ்தான் எமது ஞானநாயகன் அமர்ந்தருளும் தானம். இவரைப் பூஜித்துப் பேறு பெற்றவர்கள் அநந்தம்.

1. 'இயமன்' அங்குள்ள சூலதீர்த்தம் புதுக்கி ஆடிச் சிவலிங்கத்தை அருச்சித்து தேவரை எல்லாம் ஒருங்கழைத்து ஆவணி அச்சுவநியில் உற்சவந்தொடங்கி மகத்தில் தீர்த்தவாரி நடத்தி, முன் ஓர் முனிவரால் தான் அடைந்த சாபம் தீர்த்துதன் னுலகடைந்தான்.

2. 'சூரசேனன்' என்பவன் பிரமஹத்தி தோஷத்தை இத் தலத்தில் சென்று, அன்னதானம் செய்து கழித்தான்.

3. 'எக்கியன்' என்ற வேதியன் ஊழின்வழிவந்த முயலக நோயை அன்னதானத்தால் ஒழித்தான்.

4. 'சுபுண்ணிய வேதியன்' குருபத்தினி சங்கமதோஷத்தை அன்னதானத்தால் போக்கினன்.

5. 'பிரஹஸ்பதி' மதுபானப் பழியை அன்னதானம்செய்து அகற்றினன்.

6. 'ஐராவதம்' துர்வாசர் சாபத்தால் கரிந்த தன் தேகத்தைப் புனிதமாக்கியது. எமதீர்த்த ஸ்நானமும் எம்பிரான் நாமமும் இக்கரும்பிணிக்கொரு மருந்து. இத்தலம் இதனால் ஐராவதேச்சரம் ஆயது.

7. 'தாரன்' பூஜித்து சாகாவரம்பெற்று வானவரைச்சவட்டி இன்னும் அங்கு வாழ்கின்றான். இதனால் இத்தலம் இப்பால் தாரேச்சரம் ஆயது. இவனால் ஏற்பட்டதுதான் இத்தல வைசாக உற்சவம்.

(இத்தலத்திற்கு அன்னதானமே அமைந்த தானம் என்பது இப்போதும் அங்குள்ள அன்ன சத்திரத்தாலும் வெளிப்படை.)

4. திருவேரகம். (சுவாமிமலை.)

கும்பகோணத்திற்கு மேற்கில் ஒரு குரோசத்தில் குருகிரி என்று ஓர் தலமுள்ளது. (குருகிரி = சுவாமிமலை) கூன், குருடு, ஊமை, முடம், பித்தம், வாதம், குட்டம், மற்றதும் நீக்கும் மருந்து இக்குருகிரியில் இருக்கின்றது. ஒருவன் வழிப்போக்கனாய் அவ்வழிச்சென்றாலும், வேறுகாரணத்தால் அங்கு தங்கினாலும், தூரத்திருந்து கிரியை நினைத்தாலும், பெரிய லாபங்

களைப் பெறுவன். ஒப்புயர்வில்லாத உம்பர்பிரானையும் வணக்கங் கொண்டது இம்மலையென்றால், அதன் உயர்வை வரையவேண்டுமோ; மலைபோலொத்த விமானமென்ன, மண்டபமென்ன, எல்லாம் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவை. மலைக்கேறும் படிகள் பிரபவாதி வருடதேவதைகள். குளம், கூபங்கள் எல்லாம் கங்கை தங்குமிடம். மலையிலேறுமுன் குருபரன் திருவுருவை மனதில் பதித்து, அடிப்படிக்குத் தேங்காயுடைத்துப் படிதோறும் வருடதேவரை வரிசையாக நினைத்து, மலையிலேறி இறைவன் திருவடியை மலர்கொண்டர்ச்சித்து, அப்பால் இலிங்கதரிசனம் செயல் வேண்டும். செய்தார் யாவரேயாயினும் இம்மை, மறுமை, வீடு என்னும் மும்மைப்பலனையும் முறையே செம்மையின் அடைவர்.

1. **கார்த்திகைப்** பூரணையில் குருநாதனைத்தரிசிப்போர்க்கு நாலாம்பதவி கிட்டும். அத்தினத்தில் அவர்க்கு அபிஷேகம்செய்வோரடைவது வீடே. அன்று அவர் சந்நிதியில் விளக்கேற்றுவோரை உம்பரேத்துவர்.

2. **தைப்பூசத்தில்** பிரமதேவர் பூஜைசெய்து பேறுபெற்றிருக்கிறார். குமார தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்தால், குமாரனுண்டாவான். கேகயதேசத்தரசன் ஒருவன் சிவத்துரோகசேடம்பற்ற விடாநோயுற்று கூனிக்குறுகுறுத்து அவஸ்தைபட்டான். சாபாலியோசனைகேட்டு சாமிநாதன் திருமலையடைந்து தைப்பூசத்தில் குமாரதீர்த்தமாடி மலையிலேறி பால் முதலியகொண்டு, ஐயனை ஆட்டுவித்து, அருச்சிக்க; விடாநோய் நீங்கினவனாய், கோபுர முதலிய திருப்பணிசெய்து திருவாபரணச் சிறப்புநல்கினன். இப்புண்ணியத்தால் கார்த்தவீரியன் என்னும் ஓர் புத்திரனைப் பெற்று முத்தியும்பெற்றான்.

சாமிநாதனுக்கு ஆட்டும்பால் தேவசாநித்தியம் உள்ளது. ஆசாரப்பிழை ஆகாது, பாற்குடத்தில் கால்பட்டால் வாதநோய் பாதிக்கும்.

3. **சித்திரைமாதம் கிருஷ்ணபக்ஷம் சதுர்த்தசியில்** அங்கபிரதக்ஷணம் செய்வோர் வேண்டியதை வேண்டியவாறு பெறுவர். இல்லறத்துக்கேற்ற நற்குண நற்செய்கையுள்ள இல்லாளை வேண்டினும், குலத்தைக் விளக்கும் குணமுள்ள பிள்ளை வேண்டினும், சொர்க்காதி போகங்கள் துய்க்கவேண்டினும், ஐயந்திரிபறக் கற்கவேண்டினும், அங்கம் பதறாது, அடிதளராது மனதலையாது, அமைந்த பிரதக்ஷணம் செய்யவேண்டும். இதை அடிபிரதக்ஷணமென்பாருமுண்டு. கிரிப்பிரதக்ஷணம்செய்ய, குட்டரோகம் நீங்கும். விதிபிழைத்து மலையிலேறில் வாதரோகம் வரும். அன்பின்றி ஏறில் எருமைக்கடா ஜென்மம் வரும்.

4. வைகாசி விசாகத்தில் தரிசிப்பவர் பாதகமெல்லாம் நீங்கி சீவன் முத்தராவார்.

கார்த்திகைதீபம், தைப்பூச அபிஷேகம், சித்திரை பிரதக்ஷிணம், விசாகதரிசனம் விசேஷம்.

5. திருப்பாடலவனம். (கருப்பூர்)

கும்பகோணத்திற்கு ஈசான்னிய திக்கில் ஒரு குரோசத்தில் பாடலவனமிருக்கின்றது. பொன்செய்யும்மருந்து இவ்வனத்தேயுள்ளது. தேவராதியோர், தம்பொன்னுலகுக்கு ஒப்பாக வெண்ணி இங்குத்தங்குவர். இத்தலத்தெழுந்தருளிய இறைவன் பெயர் சுந்தரேசர். இவரைக்கண்டாரை இயமன் காணான். அகஸ்தியர் பூசித்து அளவற்ற வரம்பெற்றார். சுரதன் பூசித்து வரதனுயினன். குபேரன் பூசித்து இருநிதிபெற்றனன்; இறைவர்க்கு நண்பனும் ஆயினன். சோமகேதுவென்னும் வங்கநாட்டரசன் பூசித்து சொர்ணரோமனைப் பெற்றான். வாலகில்லியர் சித்திரைப்பூரணையில் பூசித்து சிவத்துட்கலந்தார். அங்குள்ளபிரமதீர்த்தத்திலாடுவோர் பௌண்டரீகயாகம் பதினாயிரம் செய்தவராவர். இத்தலத்தின் மகிமையைக்கருதியே பிரமதீர்த்தத்தின் தக்ஷிண பாகத்தில் புன்னைமரத்தடியில் விஷ்ணு வீற்றிருக்கின்றார்.

இவ்வற்புத ஸ்தலங்கள் ஐந்தினையும் பஞ்சகுரோச ஸ்தலமாகப் படைத்துள்ள கும்பகோணப் பெருமைக் கூறுதற்கெளிதன்று.

கும்பகோணத்தில் இந்திரன்முதலாய திக்கு பாலகர்கள் பூசைசெய்து பலவரம் பெற்றுளார். பூதலத்தவரிலும் பூசித்து பேறுபெற்றவர் அநந்தர். அவருள் ஒருவர் கதையை ஈண்டு கூறுவோம்.

சுதன்மன்.

பொருனைத்தீரத்து விசையாசனமென்னும் நகரில் வேதியர் குலத்தில் கவுண்டின்ய கோத்திரத்தில் சகல சாஸ்திர பண்டிதரான தேவசன்மாவுக்கு சுதன்மனென்றொரு பிள்ளை. அவர் கெடாத விவசாயத்தால் தனதான்னிய சம்பத்தில் இவருக்குச் சமானமில்லை என்னும்படி வாழ்ந்தார். தந்தை காலஞ்சென்றனர். தாயும் உடன்கட்டையேறினள். எஞ்சிய சுதன்மனும் மனைவியும் சுகமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். சில நாளில் மனைவிபிறக்க மற்றொரு பெண்ணைக்கொண்டார். அவளுமிறக்கப் பின்னுமொருத்தியைமணம்புரிந்தார். இவளும் இவளுக்குப்பின் மற்றொருத்தியும் அவ்வாறு மாய்ந்திட,மிகக்கவன்று ஐந்தாவது ஒருத்தியைக்கொண்டார். அவள்பேர் சித்திராங்கி, அவள் வயிற்றில் ஒரு மகவு உதித்தது. அது மூன்றுமாதத்தில் ஈன்றோரைவிட்டு வானுடுற்றது. இதுபோலப் பதினெட்டுப் பிள்ளைகள் பிறந்துபிறந்திறந்தன.

பின்னொரு பெண்மகவு பிறந்து முன்னவரை நாடிச்சென்றது சுதன்மன் கவலையிருந்து சில நற்காரியத்தில் முயன்றான். நந்தவனம் சோலைகளை யுண்டாக்கினர். சுமைதாங்கிகளைக் கட்டினர். நாகப்பிரதிட்டை செய்தார். அஸ்வத்தப்பிரதக்ஷணம் பண்ணினர், சேது யாத்திரை செய்தார், பிராமண போஜனம் செய்வித்தார். கோதானங்களைக்கொடுத்தார். எத்தனை தானம் செய்யினும் புத்திரலாபம் உண்டாகவில்லை. முந்திய மனைவியர்கள் செத்தொழிந்தனர், பிந்தியவள் பெற்றெழிக்கிறுள், பேதமென்னவென்று தன் சொத்தைச் சிநேகிதனிடம் ஒப்புவித்து தானும் தன் மனைவியுடன்கூடத்தீர்த்தயாத்திரை செய்யும்பொருட்டுக்கால் நடையாய்ப்புறப்பட்டார். அப்போது அகஸ்தியர் மாணுக்கராகிய குசிகரைக்கண்டு வணங்கி, தனக்குற்ற கடுந்துன்பங்களைச் சொல்லியழுதார். குசிகர் சுதன்மனைப்பார்த்து ஓ! சுதன்ம நீ முற்பிறப்பில்வேதபுரத்தில் வேதியனுப் பிறந்து சிவாலயத் திருப்பணிகள் சிறப்பாகச்செய்த புண்ணியத்தால் இப்பிறப்பில் தானியசம்பத்துள்ளவனுனை அதற்கு முற்பிறப்பில் குண்டினபுரத்து ஓர் வேதியனுய் பத்து பெண்களைப்பெற்று பணவிருப்பால் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் ஐந்நூறு வராகனைப்பெற்று நோயர் விருத்தராதியர்கட்கு வாழ்க்கைப்படுத்தி ஒருத்தியைமட்டும் பணம்வேண்டாது நல்ல நாயகனுக்குக் கொடுத்தாய்; முன்னைய ஒன்பதின்மர்கள் இளமை பாழானதுபற்றி ஆற்றிவிழுந்திறந்தனர். சிலர் நஞ்சுண்டிறந்தனர்; சிலர் மஞ்சட்பூசாது மாலைசூடாது காலங்கழித்தனர். இப்பாவம் சுற்ற சுகந்தரும் பருவத்தில் மனைவியர் ஒருவரொருவராயிறந்தனர். வாழ்ந்த மகளொருத்தி மகிழ்வின் பலனுய் இம்மனைவி தக்கினள். இது இப்படியிருக்கப் பிள்ளைபிறந்திறக்கக் காரணம்கேள். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஆலயத்துட்புகுந்து அருங்கனியைப்பறித்துண்டு அகமகிழ்ந்தாய். அப்பாதகத்தாலேதான் இப்படியாகிறது. இப்பாதக நிவர்த்திக்குக் கும்பகோணத்தையடைந்து மாமாகஸ்நானஞ்செய்து கும்பேசரை வணங்கிப் பஞ்சக்குரோசப் பிரதக்ஷணமும் செயல்வேண்டும். கருங்குட்ட நிவர்த்திக்காக யானும் அங்கே செல்கின்றேன் வாவெனப்போய்ச் செய்யவேண்டிய யாவும்செய்தனர். குசிகர் குட்டநோய் நீங்கிச்சுத்தமாயினர். சுதன்மன் மகப்பேறுதழைக்கச் சுகமாகவாழ்ந்தார்

காமதேனு பூஜை.

இந்திராதி தேவர்கள் ஒருநாள் சத்தியலோகம்செல்லக் காமதேனுவும் உடன்சென்று பிரமதேவரைத் தொழச்செல்லும் அவசரத்தில் தன் குளம்பு துர்வாசர் காலில் பதிய அவர் கோபம் கொண்டு பால் முதலியன பயன் அற்றுப்போகவெனச் சபிக்க அதைப் பிரமதேவனிடத்தில் சொல்லி வருந்தியது. கும்பகோ

ணத்தில் காசிப தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, கும்பேசரைத் தரிசித்தால் சாபம் தீருமென அங்ஙனமேசென்று செய்தும் தீராமை கண்டு, விக்னேஸ்வரர் பூசைசெய்யாதொழிந்தனே காரியம் கைகூடவில்லை யென்னும் அசரீரிவாக்குக்கேட்டு கும்பேசர் ஆலயத்தையடைந்து குளம்பால் ஒரு கூபம் உண்டாக்கி அதன் கரையில் கணபதி பதிட்டைசெய்ய, பால் மடிகொள்ளாமல் பொங்க அதன் நவநீதத்தை அப்பிள்ளையாருக்குப் பூசச் சாபம் நீங்கியது. காமதேனுவும் விண்ணுலகடைந்தது. இவர்க்குபெயர் வெண்ணெய்ப் பிள்ளையார். இத்தீர்த்தம் குரதீர்த்தம் இதிலாடி இப்பிள்ளையாருக்கு வெண்ணெய் சார்த்தி ஈசனைப் பூசிப்பார்க்குண்டாகும் பேறு பெரிது.

இன்னும் இத்தலத்தைப்பூசித்தபேரும், பெற்றபேறும்.

(1) கிருதவீரியன் பூர்வசன்மத்தில் பூனையைக்கொன்ற பாதகம் நீங்கி கார்த்தவீரியனுகி ஆறு புத்திரரைப்பெற்றனன்.

(2) வீரவன்மன் பிரதிட்டை செய்திருந்த நாகங்களைப் பின்னப்படுத்திய காரணத்தால் அங்கவீனப்பிள்ளை பிறக்க மனங்கவன்று கும்பகோணம்சென்று மகதீர்த்தமாடி கும்பேசரைத் தரிசித்து நன்மகப்பெற்றுன்.

(3) இந்திரன் பூசித்துப் புத்திரனைப்பெற்றுன்.

(4) மாந்தாதா பூசித்து சக்கரவர்த்தி ஆயினுன்.

(5) ஏமவாகுவின் மனைவி பூசித்து வேதாளப்பீடை நீங்கினள்.

(6) கர்மசன்மா சிவசொத்தைத் திருடிய பாதகத்தால் நேரிட்ட காக்கை வலிப்பை, பூசித்து நீக்கினுன்

(7) ஞானவான் தந்தைதாயர்கள் கூர்மயாகத்திற்கு நேரிட்ட இடையூறினல் இறக்க தனகனைப்பற்றிய, பாதகத்தை பூசித்து நீக்கி முத்தி பெற்றுன்.

(8) சுவர்ணரோமன் மங்களாம்பிகையைப் பூசித்து முத்தி பெற்றுன்.

இச்சுவர்ணரோமனேயன்றி மங்களாம்பிகையைப் பூசித்துப் பேறுபெற்றவர் பலருண்டு. அவருள் காசிபர் ஒருவர். அந்த வரலாற்றை ஈண்டு கூறுவாம்.

கயிலையங்கிரியை விட்டுக் கண்ணுதற்பிரான் அமுதகுடத்தை நாட்டி கிராதவேடம்பூண்டு நடத்தியவையனைத்தும்கண்ட தேவராதியரால் கேள்வியுற்று பங்கிலமர்ந்திருந்த பராபரை கயிலையைவிட்டுக் குடந்தையை அடைந்து கும்பேசர் பங்கில் மந்திரபீடத்தில் அமர்ந்திருப்பாளாயினுள்.

காசிப தீர்த்தம்.

பிரமாவின் புத்திரனுகிய காசிப முனிவர்க்கு அதிதி, திதி யன இருவர் மனைவியார். இவ்விருவரும் முறையே முப்பத்து

மூன்றுகோடி வானவரையும் அறுபத்தாறுகோடி தானவரையும் பெற்றார். திதியிடத்தில் மிக்க அன்புடையவராயிருந்து இரட்டி மைந்தரை உதவினீர் இது தர்மமா என்னுடன்கூடி பின்னும் சில மைந்தரைப்பெறுதல் வேண்டுமென்று அதிதிசொல்ல, அதற்கிசை யாதுதல்கண்டு அவளும் விடாத கண்டியாய்ப் பலவந்தம்செய்ய முனிவர் சீறி உதைத்துத்தள்ளினார். என்னையிகழ்ந்து இளையா ளையே நயந்தனையாதலின் ஆண்மையிழந்து அலியாகுகவென, பத்தினி வாக்காதலால் அக்கணமே பலித்திட்டது. காசிபர் கவன்று தாதையிடத்தறிவிக்க வானவரைச் சுருக்கி தானவரைப் பெருக்க நினைத்தனை. அதிதி மறுத்தாள். அவளையடித்தாய் அவள் சபித்தாள். அவள்செய்தது சரி, நீ செய்தது பிழை, ஆயினும் நம்மிடம்வந்த நீ சும்மாபோதல் சரியன்று. அலித் தன்மை நீங்கி, ஆண்டன்மை பெறக்கருதில் பூதலத்துள் மாதலம் கும்பகோணம் அதை அடைந்து காவிரி நதியில் கும்பேசர் திரு மஞ்சனத்துறையிலாடி மங்களாம்பிகையை நாடித் தவம் புரிதல் வேண்டும். என அங்ஙனமேசென்று அருந்தவம் புரிந்தனன். அம்பிகை நேரில்வந்து அதிதிக்கிதமாய் நடவென்று ஆக்ஞை செய்து ஆண்மையளித்து மறைந்தனள். அன்றுதொட்டு அத் தீர்த்தம் காசிபதீர்த்தமாயது. அதில் பத்தியுடன் மூழ்குவோர் இம்மை மறுமைப்பயனை எளிதினெய்தி முத்தியும் பெறுவர்.

மங்கள கூபம் வரலாறு

கும்பகோண மான்மியத்தைத் தனக்குக் கும்பேசர் சொல்லி யருளிய ஞான்று. கந்தர் அம்மை மடியிலிருந்து கேட்டிருந்தமை யால் சூரபத்மாதியரைத் தொலைக்கவெழுந்த காலத்தில் கும்பேச ரைத் தரிசித்துப்போதல் குணமென்றெண்ணி அங்குவந்து பூச னைப்புரியுமுன், ஆடுவான் ஓர் தீர்த்தம் உண்டுபண்ணித்தரவென்ன, அம்மை மகிழ்ந்து கும்பேசர் ஆலயத்தின் வடபாகத்தில் தன் கை விரல் நகத்தால்பூமியைக்கிள்ளக் கூபம் ஒன்று உண்டாயது. இதற்கு மங்களக்கூபம் எனப்பெயர். கந்தராதிப் பூசித்ததால் கந்ததீர்த்த மெனப்பெயர் பெற்றது. எந்நதியும் தாம் சுமந்த பாவத்தைப் பொன்னியிலாடித்தொலைக்கப் பொன்னியும் இந்நீர்படிந்து பாத கம் போக்கிய காரணத்தால் பொன்னிப்பெயருற்றது. சந்திரன் ரோகணியிடத்தில் விசேட வாஞ்சை வைத்த காரணத்தால் தக் கன் சபிக்கக் கொடிய நோயுண்டாக அந்நோயை தீர்க்க இந்நீர் படிந்தனன். ஆதலில் சந்திரத்தீர்த்தப் பெயர் மேயது இதில் மாந்தாதா முழ்கி மகப்பேறு பெற்றான். அம்மகன் மூழ்கி இம் மாநிலமெல்லாம் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளும் வரம்பெற்றான். இன் னும் இதன் பெருமையெண்ண முடியாது.

உ

சோமேசர் வரலாறு.

அமுதகுடத்திற்கு ஆதாரமாயிருந்த உறியானது, அக்குடம் தங்கியிருந்த இடத்திற்கும் பொற்றாமரைத் தடத்திற்கும் கீழ்பால் சேர்ந்து சிவக்குறியாகியது. இத்தலம் சிக்கேசம்; இறைவன் பெயர் சிக்கேசர். (சிக்கம்—உறி) இம்மாதேவரைப் பூசிக்க, சந்திரனுக்கு, குரவன் மனைவியைக்கூடிய கொடும்பாதகம் நிவர்த்தியாயது. ஆனதுபற்றி சோமேசர் என்னும் நாமம் உண்டாயது. (சோமன்—சந்திரன்) அம்மை திருநாமம் சோமசுந்தரி, அம்மை திருமுன்னுள்ள தீர்த்தம் சோமதீர்த்தம். இதன்பெருமை மிகப் பெரியது. மகப்பேறு வேண்டினர்க்கு மகப்பேறும் மாநிலம் காக்கவேண்டினர்க்கு அரசச்செல்வமும், முத்திவேண்டினர்க்கு முத்தியும் வந்துறும். இத்தீர்த்தத்திலாடி இம்மூர்த்தியைப்பூசித்து பேறுபெற்ற பிரகஸ்பதி வரலாற்றை ஈண்டுக்கூறுவாம்.

மாளவ தேசத்தில் அங்கீரசு என்று ஓரந்தணர். அவர் மகா சிவநேசர் அவருக்கு உசத்தியன், பிரகஸ்பதி, சம்வாதசிவாசாரி என மூன்று குமாரர்கள், அவர்களுள் நடுவுள்ளவன் தெய்வப் புரோகிதனுகவேண்டி கும்பகோணத்தையுற்று சோமநாதர் சோம சுந்தரியைத் தரிசித்து தன் மனோரதம் நிறைவேற கந்தம் மூலம், காய், புனல், வாயு அருந்தி கடுந்தவசு நெடுங்காலம் செய்தான். சோமேசர் பிரசன்னமாகி, உனதுறுதிக்கு மெச்சினம் வேண்டிய வரம் கேளென, அடியேன் தெய்வப்புரோகிதனுக ஆராவிருப்புடையனுயினேன். அவ்விருப்பம் நிறைவேறச்செய்யவேண்டுமென, அப்பா! நீ எண்ணியபடி எய்துவது எளிதன்று. ஆயினும் அக்கினிட்டோமம், பிரகஸ்பதி சவனம் என்னும் இரண்டு யாகமும்செய்து நீ முடிப்பையாகில் உனதெண்ணத்தை யாம் முடிப்போம் என்று சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருள, பிரகஸ்பதியும் ஓ! ஐய அதற்கு மிக்க திரவியம் வேண்டுமேயானென் செய்வேனென, நிதிக்கிழவனையழைத்து பண உதவி

செய்விக்க, பிரகஸ்பதியும் சோமதீர்த்தக் கரையிலேயே குறிப்பிட்ட யாகங்களை நிறைப்பிக்க சோமேசர் உள்ள மகிழ்ந்து சுரர்களைக்கூய் இன்று முதல் இவனே நுங்குருவென்று ஏற்றுக்கொள்ளுவீர்களாகவென அவர்கள் இறைவனைப் பணிந்து தேவரீர் திருவாக்கிற் கெதிர்வாக்கேது எனச்சொன்னார்கள். சிவபெருமான் பிரகஸ்பதியைநோக்கி வாக்குக்கு ஆதிபத்தியம் உனக்களித்திருக்கிறேம். சிவபத்தியிற் சிறந்தவனைத் தேவமந்திரியாகுக எனச் சொல்லி திருவுருக்கரந்தனர். தேவர்களுந் தத்தம் இருப்பிடம் சேர்ந்தனர். பிரகஸ்பதியும் சோமேசராலயத்தை மீண்டும்புகுந்து ஈசனைப்பூசித்து தேவருலகை அடைந்து தேவகுருவாய் விளங்குவானாயினன். வியாழன் பூசித்ததால் வியாழச்சோமேசர் என்னும் திருநாமமுண்டாயது. இது இக்காலத்து ஏழைச் சோமநாதர் என வழங்கிவருகிறது.

உ

நாகேசர் வரலாறு

அமுத குடத்துக்கு அருச்சித்த வில்வம் விழுந்த இடத்தில் சிவக்குறியொன்று தோன்றியது. அத்தலம் வில்வவனேசம். அங்நாயனார் வில்வவனேசர். இத்தலத்திற்கு நாகேசம் என திருநாமம் உண்டானதற்குக் காரணம் இங்குச் சொல்லுவோம்.

கருணைகரரான கண்ணுதற்பெருமான் ஒருகாலத்தில் ஆத்மகோடிகள் ஆறுதலடையவெண்ணி அடங்கலும் ஒடுங்க உன்னினர். அவ்வணமே ஆய்த்து. மீட்டும் மாயாமலரகிதராய் உற்பத்தியாக உன்னினர். அங்ஙனமே ஆயது எல்லாம் வல்ல சித்தர்க்கு எது தான் அரியது, உலகந்தாங்க மலையெட்டு நாகமெட்டு யானையெட்டு தாமே தோன்றின. ஆயிரம் பணாமுடியுடன் ஆதிசேடனுந் தோன்றினன். சிலநாட் சிலதலையாலும், சிலநாட் சில தலையாலும், பூமி மத்தியைத்தாங்கி தாங்கமுடியாமல் கவலையுற்றவனாய், கவலையுற்றோர்க்குக் களைகணாய்த்தோன்றி கயிலையில் வீற்றிருக்கும் கண்ணுதற்பெருமானையடைந்து தனக்குற்றுள்ள கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை அறிக்கையிட்டு, நிவர்த்திகோர, அழியாமுழுமுதலாகிய ஐயனும் ஆதிசேடனை நோக்கி, மந்தகாசஞ்செய்து, அனந்த! நீ யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டுவதில்லை. உன் ஒருதலையால் ஊழிகாறுந் தாங்கினும் உலவாவரம் தருவேம் என, ஓ! அரவாபரண, அவ்வ

ணம்செய்தருளாவிடில், அடியேன் பெற்றுள்ள "அனந்த" நாமம் இன்றோடந்தமாவது திண்ணம் என்றான். "அர" என்று ஒருக்கால் அறியாது உரைப்பவர்க்கும் அழியாவின்பந்தரவல்ல பரசிவபதியார், ஓ! அரவரசே, நீ இன்றுச்செய்யவேண்டியதொன்றுண்டு, அஃதியாதெனின்; மேருவின் தெற்கில், நாவலந்தீவில், பரதகண்டத்தில், திராவிட தேயத்தில் சோழநன்னாட்டில் கீழ்கடலுக்கு மேல்பாரிசத்தில் நான்குயோஜனை தூரத்தில் காவிரியின் தென்கரையில் கும்பகோணமென்றொரு க்ஷேத்திரமுண்டு, அத்தலத்திற்கு உயர்வு ஒப்பு புகலக்கிடையாது; அங்கு கும்பேசர் கூவிளவனேசர் முதலிய மூர்த்திகளாய் யாம் விளங்குகின்றோம். பின்னர்க்கூறிய கூவிளவனேசப் பேர் மேவு நங்குறியை பூசிப்பையேல் வலியும், ஒளியும், மற்றையவும் பெறுவாயென; ஆதிசேஷனும் விடையுடை யண்ணலைத்தொழுது, விடைகொண்டு, குறித்த தலமே குறுகி காவிரி நதிபடிந்து, கூவிளவனமடைந்து அரசதீர்த்தமாடி "அரஹர"வெனப்பாடி, ஐயனையும் அம்மனையும் பூசித்துக்கொண்டு, அங்கு பலநாட்டங்க, ஒருநாள் சிவபெருமான் நாகராஜன் பூசனைக்குகந்து, நாகாபரணம் ஆகமெலாம்பூண்டு மழு வலக்கரத்தும், மான் இடக்கரத்தும் தாங்கி, பிறைமுடிச்சூடி விடையுகைத்தேறி உமா சமேதராய் காட்சிதந்தருள, அரவரசன் உருகிய உளத்தனாய்ப் பரவ மகிழ்ந்து வேண்டியவரத்தை வேண்டிப்பெறுவாயாகவென, ஆதிசேஷன் ஓ! பரம்பர புவிதாங்கும் உரமும் உன்பொன்னடி தாங்கும் சிரமும் அடியேன் நீங்காது பெறவேண்டுமென, அவ்வணமே அருளி, பின்னும் வேண்டுவதியாதென, ஈண்டியான் இன்று பூசித்தது யாரும் எளிதிலறியுமாறு இத்தலம் நாகேசம் என்றும், இத்தீர்த்தம் நாகதீர்த்தமென்றும், இம்மூர்த்தி நாகேசர் என்றும், திருநாமம்பூண்டு விளங்கவேண்டும்; சூரியர் சந்திரர் எம் உலகில் இல்லாமையால் அங்கு குடிகொண்டிருக்கும் இருள் மாயும்படி உமது தேஜஸ் எமதுலகிற் சாரவேண்டும், உம்மை அன்போடருச்சிப்பவர் இம்மையிலெச் செல்வமும்பெற்று அம்மையில் அழியாவீடும் அடைதல் வேண்டும் என, ஐயன் அப்படியே ஆகுக எனத் திருவாய்மலர்ந்து திருவுருக்கரந்தருளினர். இங்ஙனம் முன்னோர்காலத்து உலகோராடி உய்யும் பொருட்டு தன் மூவிலைச் சூலத்தால் பூமியில் குத்த கூவம் ஒன்று தோன்றியது அதன் பக்கத்தில் மும்மூர்த்தி வடிவாகிய அஸ்வத்த விருக்ஷம் ஒன்று உண்டாயது. ஆதலின் அது அரசதீர்த்தப் பெயர்பெற்றது. இதுவே இப்பால் நாக தீர்த்தம். இதில் மூழ்குவோருக்குச் சர்ப்பத்தால் பயமில்லை. ஆதிரையில் மூழ்குதல் விசேடம். பாதலந்துலங்கவந்த இந்தப்பாதலபீஜநாதரோடு, உடன்தோன்றியவர், முகப்பில் விளங்குந் திருநந்திதேவர். இவரை விதிப்படி பூசிப்பவர் உறும்பயன் பெரிது.

உ

உமாபாகர் வரலாறு.

பிர்மாவின் பெருவிரலினுதித்த தட்சப்பிரஜாபதியின் பதினாறு பெண்களில் பதின்மூன்றுபேர் யமனுக்கும், ஒருத்தி பிதுர் தேவனுக்கும், பின்னொருத்தி அக்கினிதேவனுக்கும் வாழ்க்கைப்பட்டார்கள். எஞ்சிநின்ற சதியெனும் நங்கையைச் சங்கரப்பிரபு மணந்தருளினர். சதியையும் சங்கரப்பிரபுவையும் மற்ற மக்கள் மருகர்களுடன் சமானமாகவெண்ணித் தருக்குற்ற தக்ஷன் ஒரு நாள் சண்டன் முதலிய மருகர்கள் வாழும் பதிகளுக்குப்போக அவர்களும் மாதுலர்க்குரிய வந்தனை வழிபாடுகளுடன் எற்று மரியாதைசெய்ய, இவ்வண்ணமே எம்பிரானும் செய்வாரென எதிர் பார்த்துக் கயிலையங்கிரிக்குச் சென்றான். பிர்மாதி தேவர்கள் யாரும் கும்பிட்டு நிற்குங் கோலங்கண்டும் தடிபோல் நின்ற தக்ஷனைப்பார்த்து, நின்றார் எல்லாரும் நறுமுறுத்தனர். எம்பிரான் முறுவல் பூத்தனர். தக்கன் மனங்கொதித்தவனாய் சற்றும் அங்கு நில்லாமல் திரும்பிவந்து மற்ற மருகர்களை அழைப்பித்து, கயிலையில் நடந்த காரியத்தைக் கேளுங்கள். சிறுவிதியென்று பெயர் படைத்த தக்ஷன், வலிய அவனிருப்பிடம்போயும், பெரியோர்க்குரிய இருக்கையெழல், எதிர்செலல், முகமன்கூறல் முதலிய மரியாதை செய்யாமல் இறுமாந்திருந்துவிட்டான். கருணையென்பது சிறிதும் இன்றி சங்கரிப்பதே தனக்குரிய தொழிலாகக்கொண்டவன்; குணங்குறி பாராமல் குலநலம் தேராமல் இவனுக்கும் ஓர் பெண்ணை என் கொடுத்தேன் என்று பலவாறு துக்கித்தவனாய்ப் பின்னுஞ்சொல்லுவான். வாருங்கள் மருகர்களே என் மகள் சதியையும் அவள்பதி சங்கரனையும் இன்றோடொழித்துவிட்டேன் நீங்களும் அவ்வணமே செய்யவேண்டுமெனச் சண்டன் முதலியோர் பலவாறு இதோபதேசம் செய்தும் கேளாதவனாய் யான்

கோரியபடிசெய்ய இசைந்தாலாச்சு இல்லாவிடில் உங்களையும் அவனோடு சேர்த்தொழிவேனெனக் கொதித்துக் கூறப் பொருதவர்களாய் ஓ! ஐய உம்முடைய இஷ்டம்போல் நடக்க சித்தர்களாயிருக்கிறோம் என்றுசொல்லி அவரவர் இருக்கை சேர்ந்தனர். இப்பால் தக்ஷன் ஓர் யாகஞ்செய்ய உத்தேசித்து, வேண்டிய உபகரணங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு காலமும் இடமுங்குறித்து மால், பிரமர், முதலாயினோர்க்கு ஓலைப்போக்கி வரவழைத்து யாகம் செய்வானாயினன். இது செய்திகேட்ட அம்மை எம்பிரானை வணங்கி நாமும் யாகசாலைக்குப் போய்வரலாமென்றனள். தக்ஷன் நம்மிடத்தில் கடுஞ்சினங்கொண்டவனாய் இந்த யாகம்செய்கிறான், எல்லோரையும் அழைத்தவன் நம்மை அழைத்தான் இல்லை, அழையா விருந்தாய்ப்போக நமக்கிஷ்டமில்லை. வேண்டுமானால் நீமட்டும் போகலாமெனவே; சதியும் எழுந்து பதியைத் தொழுது சிறுவிதியின் யாகசாலையை அடைந்தனள். அங்கு நடந்ததோ "அதிசயம் அதிசயம்!" மகள் வரவுகண்டும் சிறுவிதி மதியாதிருந்துவிட்டான். தாயும் சகோதரிகளும் அவ்வணமே அவமதிசெய்தனர், சதியுங்கவன்று பதிசொற்கடந்தவள் கதியிதுமட்டோ என்று துக்கித்து அக்னிவளர்த்து அதிற்குதித்து திருவுருக்கரந்து மழவுருக்கொண்டு இமோற்பருவதத் சாரலில் ஓர் தடாகத்தில் தாமரை மலர்மேற்கிடந்து அழ, பிள்ளையில்லாமல் பெரிதும் வருந்திக்கொண்டிருந்த, பருவதராஜன்கண்டு விருப்போடு எடுத்து, மனைவி, மேனை கையிற்கொடுக்க, அவளும்வாங்கி அன்புடன் வளர்க்க, தக்கன் மகளெனும் தாக்ஷாயணிப்பெயர் நீங்கி, பர்வதன் புத்திரியெனும் பார்வதிப்பேர்தாங்கிப் பூரித்து வளர்ந்தவள். பண்டு நீத்துவந்த பரம்பரனைக் கணவனாக வருத்தித் தவஞ்செய்வாளாயினள் இங்ஙனமிருக்க, தக்கன் யாகசாலையில், அம்மை அவமதிப்புத்தாளாளாய் அக்கினிப்பிரவேசம் செய்தமை நாரதரால் அறிந்து, ஐயன் சடையொன்றைவாங்கித் தரையில் ஓங்கி அடித்தனர். அடிக்கவே மரம் மலைகள் நிலைகுலைய, கடல் நிலையற்று அலையெறிய, அண்டமெலாம் அடுக்குக்குலைய, கோபாக்கினியினின்றும் குதித்தெழுந்தான் ஒரு வீரன். எழுந்த வீரன், இறைவனை வணங்கி எனக்கிடும் கட்டளையாதென வேண்டினன். தக்ஷன்செய்யும் யாகத்தை தக்ஷணமே சென்று தகர்த்தசெய்தி கொண்டு இங்குவாவென்று ஐயனளித்த கட்டளையை வீரன் தலைமீது தாங்கி கணமேனும் தாழாமல் பூதப்படையோடு யாகசாலை புகவே, புலியைக்கண்ட புல்வாயைப்போல் தேவர்களெல்லாம் வெருண்டோடப் பூதகணங்கள் விடாது வளைத்து கண்ணைப் பறித்தும், பல்லைத்தொலைத்தும், காத்தைத் தறித்தும், சிரத்

தையறுத்தும், மார்பைத்தகர்த்தும் பங்கப்படுத்தினர்கள். வீரனோ தக்கனைத் தலையறுத்து, சந்திரனை உடல்தேய்த்து, அக்கினியைக் கைமுறித்து, சூரியனைப் பல்பிடுங்கி, யாகாக்னியையும் கோபாக்கினியையும் ஒருசேரத்தணித்து கைலயங்கிரியையடைந்து கண்ணுதற்பரனைப் பணிந்து, நடத்திய யாவும் அறிக்கையிட, சிவபெருமானும் தன் கோபப்பிரசாதப் பெருமையை மூவுலகும் கொண்டாடிடும்வண்ணம் வீரனைப்பார்த்து மீட்டும் யாகசாலைக்குப்போய் தக்கனுக்கோர் ஆட்டுத்தலையைப் புணர்த்தி மற்றவர்களுக்கும் அற்ற அவயவம் உற்றுப்பொருந்தும்படி செய்துவாவென, வீரன் அங்ஙனமேசெய்து கைலையை அடைந்திருந்தார். ஐயனும், கல்லாலின் நீழலில் கண்மூடிமௌனியாய் யோகத்தமர்ந்தார். அம்மையோ தவத்திற்பொருந்தினள். ஆதலின் உலகத்தில் உற்பத்தி நின்றேவிட்டது. இச்சமயம் சூரபத்மாதிகள் செய்தற்கரிய தவஞ்செய்து பெறுதற்கரிய வரத்தைப் பெற்றனராய் தேவர்களைச் சிறைப்படுத்தி ஜகமெலாம் நடுங்கும்படியான கொடுமைகளைச் செய்துவந்தனர். தேவர்கள் கஷ்டம் பொறாதவர்களாய் வைகுந்தத்தையடைந்து மகாவிஷ்ணுவுக் கறிக்கையிட்டார்கள். அவர் மனங்கவன்று சிறிது தேறிச் சொல்லுகிறார். ஓ! தேவர்களே நாம் தகாது செய்த தக்ஷனைச்சார்ந்த குற்றத்தின் பயனாகுமிது, நாம்செய்த பிசகுக்கு இது போதாது இவ்வளவோடு நிறுத்தியது ஈஸ்வரனுடைய பெருங்கருணையே. இது நிற்க; உங்களுக்கிடையூறான சூரனுக்கிடையூறாய் சுப்பிரமணியன் தோன்றவேண்டும், சுப்பிரமணியன்தோன்ற சங்கரப்ரபு யோக நீங்கவேண்டும், 'யோகத்தை நீக்க காமனம்பே தக்கது என்று சொல்லி காமனை வருகவென்றெண்ணினர். அங்ஙனமே அவரும் வந்து அடியேனை அழைத்தகாரியம் என்னென வினவ, சிவயோகம் சிதைத்திடவேண்டுமெனக்கேட்ட காமன் என்ன சொல்லியுங் கேளாத காரணத்தால் உடன்பட்டு பாணந்தொடுத்தனன். பாணம் பரம்பரனுடலிற்படவே பால நேத்திரம் திறந்தது. காமன் கண்ணழலால் சாம்பராயினன். இதுதான் மிச்சம், எம்பிரான் யதாப்பிரகாரம் யோகங்கூடினர். இப்படி வெகுகாலஞ் சென்றபின் அண்ணலும் அவராக யோகநீங்கி அம்மையை நினைந்து அவரிடம் ஓர் விருத்தவேதியராய்ச்சென்று அங்கோர் சிறு திருவிளையாட்டயர்ந்து பின்னர் தன்னுருவைக் காட்டி பருவதராஜன்

சம்மதிபெற்று, பார்வதி தேவியாரை பாணிக்கிரகணஞ்செய்து சயிலைபங்கிரியையடைந்து அமருநாளில், அம்மை பிரிந்துறைந்த காலமும் கஷ்டமும் ஞாபகத்துக்குவர, ஐயனைப்பணிந்து தன்னை ஒரு பாகத்தில் பிரியாது அமர்த்திக்கொள்ள வேண்டுமென, அங்ஙனமே வாமபாகத்தை வழங்கியருளினர். ஆனதுபற்றி அந்நாள் தொட்டு நாயனாருக்கு மடந்தை பாகரெனப் பேர் உண்டாயது. இதுநிற்க; சுப்பிரமணியர் தோன்றிச் சூரனாதியரைச் சம்ஹரித்து தேவர் சிறைமீட்டருளினர். பிர்மாதி தேவர்கள் கயிலையை யடைந்து,

"அராவணி சடையாய்போற்றி அறப்பெரு விடையாய்போற்றி... ...*
விராமழுப் படையாய்போற்றி வெய்யதோ லுடையாய்போற்றி ...*
பராவரு ணடையாய்போற்றி படுதலைத் தொடையாய்ப்போற்றி ...*
யொராமரை யிடையாய்போற்றி யுமையொரு புடையாய்போற்றி"*

என கண்ணுதற்பிரானைத் தோத்திரஞ்செய்து ஒன்று வேண்டுகின்றார். தேவரீர் திருவருட்பெருக்கால் அடியேங்களுக்குற்ற இடுக்கண்கள் யாவுந்தொலைந்தன. தேவரீர் திருநடங்காண விருப்பம் மிக உண்டாயிருக்கிறது. அந்த மனோரதம் நிறைவேற அருள் புரியவேண்டுமென்றார்கள். இந்தமனுவை ஏன்றேம், இப்பொழுதே புறப்பட்டு கும்பகோண தலத்தையடைந்து காவிரி முதலிய தீர்த்தங்களிற்படிந்து, கும்பேசர் முதலிய மூர்த்திகளைப்பணிந்து நாகேசர் சந்நிதியிற் காத்திருங்கள். நாம் அங்குவந்து நடம்பயில்வாம் என்றனர். அவர்கள் அவ்வணமேசெய்து காத்திருந்தனர். சிவபிரானும் சிவைசகிதமாய் திவ்விய விமானமொன்றேறி திருக் கயிலையைவிட்டுத் திருக்குடந்தையை அடைந்து வில்வவனேசர் சந்நிதிப்படவே விமானம் செல்வதொழிந்து நின்றது. அவ்விமானமே சிற்சபையாக, உமையவள் தாளமிட, கணபதி முழவொலிக்க, விஷ்ணு வேணுகானம்செய்ய தும்புரு நாரதர் சங்கீதம் பாட தமருகம் ஒரு கரத்திலும், தழல் ஒரு கரத்திலும் முழங்க, ஒரு கரங்கவிய ஒருகரம் அபயமளிக்க, புயத்தில் அரவாபரணமும் சிரமாலிகையுந்தொங்க, கொன்றைமாலை வாசம் வீச, சடை நிமிர்ந்து ஆட, பிறை, நிலவு, கால், கங்கை பொங்கிவழிய மங்கைப் பங்கிலமர, புலியதள் அரைக்கசைத்து ஊன்றியசாதம் முயலகன் முதுகிலும், தூக்கிய பாதந்தேவர்கள் விழியிலும்நிற்க; ஞான நிர்த்தனம் செய்தருளினர். தேவராதி திருநடங் கும்பிட்டுய்ந் தோம், எம்மைப்போல் யாவரும் உய்யுமாறு இங்கு இவ்வணமே எந்நாளும் நடம்புரிதல் வேண்டும் என வேண்டிக்கொள்ள அங்ஙனமே ஆகுக என, இன்று மார்கழித் திருவாதிரையாதலால் இந்த நாளில் தேவரீர் திருநடங்கண்டவர் இம்மையில் எப்போகமும் துய்த்து அம்மையில் சிவலோகமாள்விக்கவேண்டும், என அப்படியே ஆகுகவெனச் சிவபெருமான் திருவாக்களித்தனர்.

உ

சூரியன் பூஜை

மலர்தலையுலகின் மல்கிருளகல இலகொளி பரப்பி யாவையும் விளக்கும் பரிதிவானவன், துவட்டாவின் புத்திரி, சஞ்சையை மணந்தான், அவள் சண்டன், காளிந்தி என்றிருவரைப் பயந்து சூரியன் கிரண உஷ்ணம் பொறாளாய், தன்னிழலைப் பெண்ணுருவாக்கி, நாயகர் பாங்கர்வைத்து, பிள்ளைகளிருவரையும் அவள் வசம் ஒப்புவித்துவிட்டு, தன்பிதாவினிடம் சேரவே, வந்தவகைக் கேட்ட பிதாவும், எது துயரம் உறினும், பதியைவிட்டு விலகுதல் பதிவிரதைக்கழகன்றெனச் சீறிபடிக்க, புருஷன்பாற் செல்வதாகச்சொல்லி, மந்திரகிரிச்சாரலில், பெண்குதிரையாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் விட்டுப்போன சாயையைச் சஞ்சைதானென்றெண்ணி சூரியன் கூடிவாழுநாளில், சாயைவயிற்றிற் சனி தோன்றினான். இம்மூவரும் ஒருதாய் வயிற்றில் தோன்றியவர்கள்போலவாழும் நாளில் எப்படியோ மாற்றுத்தாய்ப்பகை வெளிப்பட்டு; பிள்ளைகள் மயிர்பிடித்து இழுத்துச் சண்டைபோட சூரியன்கண்டு கவன்று, ஒருவயிற்றிற் பிறந்தவர்கள் மாற்றுத் தாய் வயிற்றுதித்தவர்கள்போல வம்பளத்தல், ஆச்சரியம் என்று சொல்ல, சாயை சிரித்து சங்கதியை ஆதியோடந்தமாய்ச் சொல்ல, மாது மானுருக்கொண்டு திரியும், மனைவியை நாடித் தினகரன் சென்றனன். மனைவியும் கணவன் வரவுகண்டு நடுக்கமுற்றவளாய், முன்னைய பெண்ணுருவெடுத்து, பிதாவின் இருப்பிடம் சென்றாள். கதிரவனும் தன்னுருவெடுத்து பின்றொடர மாதுலன்கண்டு, மருகனைக்கட்டித் திருகுசாணையிற் பிடிக்க கதிரெல்லாம் மழுங்கி, மதியம்போலாகி மதிகலங்கி, வாய் விட்டலற, ஓ! கதிரவ , நீ மதிமாழ்கேல், கும்பகோணத்தையடைந்து, நாகேசம் என்னும் தலத்தருகில், தீர்த்தம் ஒன்றுண்டாக்கி, மூழ்கி நாகேசரைப் பூசிப்பையேல், சிந்திய கிரணங்கள் எல்லாம் வந்துறும், சஞ்சையும் தக்க பலமுண்டாகி உன்னுடன் உற்றுமகிழ்ந்து வாழுவள் என்று, ஒரு அசரீரி வாக்குப்பிறக்க, அப்படியே சென்று தீர்த்தங்கண்டு, மூழ்கி நாகேசமூர்த்தியைப் பூசித்து வேண்டிய உரமும் வரமும்பெற்றான்.

இதுமுதல் இத்தலத்துக்கு பாஸ்கரக்ஷேத்திரம் என்னும் பெயருண்டாயது. அங்குண்டாய தீர்த்தம் **சூரியபுஷ்கரணி.** இதில் ஸ்நானம்செய்ய பானுவாரம் விசேஷம்.

உ

பகவதீர்த்தம்.

திருமறைக்காட்டில் பகவனென்றொரு வேதியர் இருந்தார். அவர் நிகமாகமங்களில் நிபுணர். விதிவழிவழாது நடப்பவர்

சிவமே பரமெனத்தேறினவர். இவர் அன்புதான் என்ன அன்பு! என யாவருங்கொண்டாட இருக்குங்காலையில், அவர் தாயார் இறந்தனர். அன்னைக்குரிய கடன் அனைத்தையும், பின்னமறச் செய்யவெண்ணித் தகனசஞ்சயனாதிகள் முடித்து, எலும்பை விதிப்படிக் குடத்தில் சேமித்து, கங்கையில் சேர்க்கக்கருதினராய் ஒரு சிறுவனை உதவிக்கழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு,மார்க்கத்தில் தென்படும் தலங்களையடைந்து, தீர்த்தங்களில் படிந்து, மூர்த்திகளைப்பணிந்து போகும் நியமம் பூண்டுசெல்லுவார், கும்பகோணத்தையுற்றுக் காவிரியின் நாகேசர் திருமஞ்சனத்துறையில் ஓர் மரத்தில் என்புக் குடத்தைத் தூக்கிட்டுச் சிறுவனைக் காவல் வைத்து, காவிரி படிந்து கூவிளவனேசராதியரைப்பணிந்து, வரு முன்னர் சிறுவனுக்குப் பசிமேலிட, மேலேகட்டிய குடத்தில் ஒருவேளை தின்பண்டம் ஏதேனும் இருக்கலாகாதா என்று எண்ணி அதை அவிழ்த்துப்பார்க்க, அக்குடம் அன்றலர்ந்த தாமரைப்பூக்களால் நிறைந்திருப்பதைக்கண்டு, பசிக்குதவாப் பண்டம் எதுவானால்தான் என்ன என்று, முன்போலக் குடத்தைச்சேமித்துத் தூக்கிட்டு இருந்தான்.

அந்தணர் வந்து குடத்தை எடுத்துச் சிறுவன் பின்றொடர வடக்கு நோக்கிக் காடுஞ் சுரமுங்கடந்து, காசியை அடைந்து கங்கையிற்படிந்து, அக்குடத்தை அவிழ்த்தார். சிறுவன் உள்ளிருந்த வஸ்து முன்னுக்குப்பின் விரோதமாயிருக்கக்கண்டு அந்தணரிடத்தில் முந்தி தான்கண்ட அற்புதக் காட்சியைச் சொல்ல, ஏடா அப்போதே ஏன் அறிவிக்கவில்லையென, அடிப்பீர் என்று பயந் தொழிந்தேன் என்றான்; கண்டது உண்மைதானேவெனப் பன் முறைகேட்டு உறுதிகொண்டு, பழயபடி குடத்தையெடுத்துக் குடந்தைபோய்ச் சேர்ந்து, அவிழ்த்துப்பார்க்க அற்புத மலர்கள் கண்டு, ஆனந்தங்கொண்டு அவற்றைக் காவிரித்துறையில் விதிப்படி விடுத்து, வேண்டுவனசெய்து, அந்த இடத்திலேயே மடந்தைபாகரை மனதில் குறித்து, நிட்டைகூடினர். அய்யனும் முன்வந்து, அந்தண சிகாமணீ, வேண்டியதியாதென வினவினர். அந்தணர் எழுந்து பணிந்து அடியேனை உம் அடிக்கமலத்தில் சேர்த்தல் வேண்டும்; எலும்பு நறும்பூவாகிய இத்துறை என் பேரால் விளங்கவேண்டும்; இதில் பக்தியுடன் படிந்தாடுவோர் இஷ்ட போகங்கள் துய்த்து, முத்தியடைதல்வேண்டும், எனக் கேட்க, வேண்டியார் வேண்டியவாறே விரும்பியளிக்கும் ஐயன் அங்ஙனமேயளித்து, மறைந்தருளினர். அன்றுமுதல் இத்தீர்த்தம் பகவதீர்த்தமாயது.

இத்தீர்த்தத்தின் பெருமை யாவராலும் சொல்ல இயலாது. ஆயினும் ஒரு மகுத்துவம் ஈண்டு கூறுவாம்.

மகததேயத்தில் சந்திரகுலத்தில் சத்தியகீர்த்தி என்றோர் அரசன் இருந்தான் அப்பெயர் அவனுக்கேதகும் என அரசு புரிந்தான். அவன் சிவபக்தியிற் சிறந்தவன். ஒருநாள் நித்திய கிருத்தியமுடித்து வெளிப்பட்ட சமயத்தில், "ஐயகோ, ஐயகோ" என்று ஆகாசத்தில்பிறந்த சப்தத்தை அரசன்நின்று இஃதென்ன வென்று உற்றுக்கேட்க, "யானொரு பிராமணப்பெண், பெண்புத்தி யாற்சில பிழைகளைச்செய்துவிட்டேன், அப்பாதகம் சுற்ற ஓர் பிரம ரக்ஷசு என்னைக் கழுத்திற் சுருக்கிட்டு ஆகாயமெல்லாம் இழுத்தடிக் கிறது. என்னைப்பாதுகாப்பாயேல் அநந்தம் பலன்கிடைக்கும், பரா முகம்செய்யிற் பெரும்பாதகத்துக்குள்ளாவை" என்றலறிய சப்த மாயிருந்தது சத்தியகீர்த்தி பக்கத்துநின்ற, வேதசன்மப்பேர் வேதி யரைப் பார்த்து, இவளுக்குண்டாய துன்பத்தை எம்பிரான் திரு வருட்பலத்தால் இப்போதே மாற்றுவன் என்றனன். வேதியன் திடுக்கிட்டு, இது என்ன ஆபத்து, இவள் விர்த்தாந்தங்கள் இன்ன வென்று தெளியாமல், விரைந்து வாக்களித்தீரே; இவள் பூர்வம் ஓர்பிராமணப்பெண், கணவனொடு அரும்போகந்துய்க்குங்காலையில், ஏதோ அவன் இளையாள் ஒருத்தியை மணந்தான். இதுகண்ட இவள் தன்னையே சார்ந்திருக்கும்படி என்னவோ மருந்திட்டாள். இதனால் இருமல்கண்டு கணவன் இறந்தான். இளையாளும் உடன் கட்டை ஏறி உயிரைத்துறந்தாள். இவளோ உற்ற நட்டத்தை, நட்டமாக நினையாது, மஞ்சள், குங்குமம், மாறுதுபூசி, காமுகி யாய் கண்டவருடன்கூடி நோயுற்றுக் கடைசியாய் இறந்து வெய்ய நரகில் வீழ்ந்துழன்று, அப்பால், பன்றி, நாய், கழுதை முதலிய பல ஹீன ஜன்மம் எடுத்து, ஏதோசொல்ப புண்ணியவசத்தால் உன்தேயத்தில் பின்னும் ஓர் பிராமணப் பெண்ணாய்ப் பிறந்தாள் பாவசேஷம் பற்றவே, பிரமரக்ஷசு பிடித்தலையுண்ணுவாள், இவ ளுக்கு இட்டகெடு ஆயிரம் வருஷம். முந்நூறு கழிந்தது, பின்னும் எழுநூறுகழிந்தாகவேண்டும். இப்படியிருக்க இவளைஎப்படி நீர் இப்போதே காப்பது என்றான். எவ்விதம் செய்தாவது, என் வாக்கைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டும் என்று அரசன் சொல்ல, வேதியர் ஓ! சத்தியசந்தனே, இன்னதுசெய்தால், உன்னது சாதிக் கலாம்; இஃதியாதெனின், சோழதேசத்தில் குடந்தைத் தலத்தை யடைந்து, என்பு தாமரையாகிய பகவதீர்த்தத்தில் மூன்றுநாள் விதிப்படியாடி, அந்த ஸ்நானபலனை இவட்கூத் தத்தம் செய்தால் அவள் ஈடேறுவள் என்றான். அரசனும் அரைக்கணமும் தாழாது, அங்ஙனமேசெய்ய பாதகத்துக்கெல்லாம் உரையாணி யாயிருந்த அப்பார்ப்பனி, புனிதையாகிச் சிலநாள் அங்குவைகி, அந்நீராடி, விண்ணுலகுற்றிருந்த தன்னருங்கணவனையடைந்து சொர்க்கபோகம் துய்த்தனள். தீர்த்தத்தின் மகிமையைப் பெயர்த்தும் சொல்லவேண்டுமோ? வேண்டாம்.

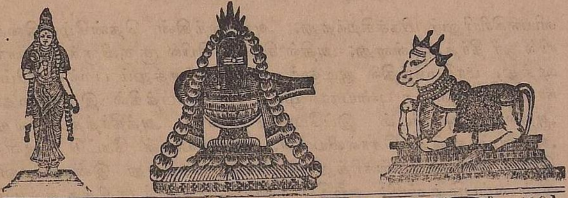

ஸ்ரீ காசிவிசாலாக்ஷிஅம்பாள் சமேத ஸ்ரீ காசிவிஸ்வநாதஸ்வாமி

உ

கணபதி துணை.

காசி விஸ்வநாதர் வரலாறு.

விருத்தம்.

உருவமா யருவமாய் மற்றபயமா யுன்னுவார்தந் ... ...*
திருவமாய் புவியாய் நீராய் தேயுவாய் வாயுவாய்மேற் ... ...*
பருவமார் வெளியா யொன்றிற் படாததாய்ப் பரந்துநின்ற ...*
பொருவரும் விஸ்வநாதர் வரலினைப் புகலலுற்றும். ... ...*

உருவாகி யருவாகி, உருவருவாகிச், சிந்திப்பவர்க்குக் குறையாச் செல்வமாகி, பிருதிவு, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் ஐம்பூதமாகி, ஒன்றிலும் படாமல், எங்கும் பரந்து நிற்கும் ஒப்பற்ற விஸ்வநாதர் வரலாற்றைச் சொல்லுவாம்.

எப்புவனத்தவரும் தாம் தாம் இயற்றும் பாவங்கள் அனைத்தையும் போக்கடிக்கும் புண்ணிய நதிகள் ஒன்பது. அவையாவன, கங்கை, யமுனை, கோதாவரி, நருமதை, சரஸ்வதி, காவிரி, கன்னியாகுமரி, பயோட்டினி, சரயு என்பவைகளே. இவ்வொன்பது நதிகளும், ஒன்பது கன்னிரூபமுடையவர்கள். இவ்வொன்பதின்மரும் தம்மிலாடியோர் கழித்த பாவத்தைத் தாங்கமுடியாதவர்களாய் ஓரிடத்தில் கூடி, என்னசெய்தால் பிழைப்பெய்தலாம் என்று யோசித்து, திருக்கைலாயத்தையடைந்து சிவபெருமானை நமஸ்கரித்து,

யாம்படும்பாடுசிவனேயுலகர் நவிலும் பஞ்சு ... ...*
தாம்படுமோ சொல்லத் தான்படுமோ எண்ணத் தான்படுமோ ......*

என்று முறையிட்டனர்.

தடங்கருணைப் பெருங்கடலாகிய சிவபெருமான் உமக்குற்றது யாதெனவினவ, முப்புவனத்துள்ளாரும் எம்மிற்படிந்தாடிக் கழித்த பாவம் எம்மைவிடாது பற்றிவருத்தா நிற்கும்; இதற்கு விமோசனம் தெரியவில்லை. தேவரீரே தெரிவித்தருளவேண்டும். என்று வேண்டிக்கொள்ளக் கேட்டருளிய சிவபெருமானும் புன்னகைக்கொண்டு கன்னியரை நோக்கி, நீவிர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். கும்பகோணம் என்று ஓர்தலமிருக்கிறது; அது நமது வெள்

ளியங்கிரியிலும் மிகச்சிறந்தது; அத்தலத்தின் தென்கீழ்த்திசையில் ஓர் தீர்த்தமுள்ளது; அதில் சிம்மராசியில் குருவிருக்கும் வருஷத்து, மாசிமகத்தில் ஆடினோர் பாவம் அனைத்தும் பறந்தோடும்; நாம் மேற்குறித்த புண்யகாலமும், அதிசமீபத்தில் இருக்கிறது. ஆதலால் அவ்விடம் இப்போதேசென்று அத்தீர்த்தமாடுவது அவசியம் என்று சொல்லியருள, கன்னியர்கள் கேட்டு ஆனந்தித்து, அவரை நமஸ்கரித்து, ஐய! யாம் செய்வது இன்னும் ஓர் விண்ணப்பம் உண்டு; அஃதியாதெனில், தேவரீர் குறித்த தலமும் தடமும் யாமறியோம்; விவரம் தாமே தெரிவித்தருளவேண்டும் என்றார்கள். ஆண்டகையும் அவர் மனுவைத் திருச்செவியில் ஏற்று "ஓ! நதிக்கன்னிகைகளே" நீவிர் எல்லீரும் காசியையடைந்து காத்திருங்கள், யான் சீக்கிரமே வந்து உம்மை அழைத்துக் கொண்டு, குறித்த தலம்போய் சேர்வாம் என்றார். கன்னியரும் அங்ஙனமே செய்யச்சிவபெருமான் சீக்கிரம்சென்று கன்னியரையழைத்துக்கொண்டு காசியைவிட்டுப் பூதகணங்கள் புடைசூழத் தேவகணங்கள் துதிபாடக் கும்பகோணத்தையடைந்து கும்பேசராதிச் சிவகுறிகளை வணங்குவித்து, மாகநீராடச்செய்து வடகரையில் அவர்களோடு அமர்ந்தருளினார்.

௨

காரோண வரலாறு.

இங்ஙனம், மாமகதீர்த்தத்தின் வடகரையில் வீற்றிருந்தருளிய விஸ்வேஸர், காரோணரான வரலாறும் கூறுவாம்.

பூர்வம் அயோத்தியில் அறுபதினாயிர வருஷம் அரசு புரிந்த தசரதன் மகப்பேறின்றி வாட்டமுற்றவனாய் வசிட்டரை வேண்ட, அவரும் கலைச்சிருங்க முனியைக்கொண்டு புத்திரகாமேட்டி யாகம் இயற்றுவித்தார். பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் பரந்தாமாவே தசரதன் மகவாய்த்தோன்றி, ராமநாமம் பூண்டு தம்பியர் மூவரோடு வசிட்டர்பால் கலையனைத்தும் தேர்ந்தனர்.

தாடகையை வதைத்து, யாகத்தை முடிப்பிக்கக் கௌசிகர் வந்து, தசரதனை வேண்டி ராமரை அழைத்துக்கொண்டுபோகவே ராமரும் அரக்கியை வதைத்து, மகத்தை முடித்து, கல்லை நடத்தி வில்லை முறித்து, மிதிலைக்கிறைவன் புதல்வியை மணந்து, தம்பியர் மூவருக்கும் நங்கையர் மூவரை மணம்புணர்த்தி, தன்னகர்க்கேகும் வழியில் மழுக்கையிராமன் தருக்கையழித்து அயோத்தியை அடைந்தார்.

பரதர் சத்துருக்கனராகிய தம்பியர் இருவரும் கேகய நாட்டில் மாதுலன் மனைக்கேகினர். இச்சமயம் சிற்றன்னை தம்மிடம் வந்து தம்பி பரதன் நாடாள என்றாள். உடனே நம்பி இராகவன் காடாளச் சென்றார். தந்தை தசரதனும் வானாளச்சென்றார். இப்

பால் எஞ்சிய தம்பி இலக்குவனும் சீதையும் தன்னைத்தொடரக் காட்டினூடே செல்லும் இராகவன் குறுக்கிட்டுத்தடுத்த கங்கையைக்கடக்க, நம்பி குகனோடு தம்பியுறவாடி, நற்றவர்வாழும் சித்திரக்கூடம் சேர்ந்து அங்குச்சிலநாள் தங்கியிருந்தார். மாதுலன்பாற் போயிருந்த பரதன் ஐயன் இறந்ததும், அண்ணல் துறந்ததும் கேட்டு அயோத்தியை அடைந்து தந்தையுடலைச்சேமித்து இந்தக்கொடுமைக்கு உரிய தாயைக்கடிந்து பெரிய தாயை இரந்து அண்ணலைக்காண, அரணியஞ்சென்றனன். அழுதகோலத்துடன் வரக்கண்ட ராமமூர்த்தி, அன்புரிமைகாட்டித் தம்பியரைத் தேற்றி, பாதுகையளித்துப் பதிபுகவிடுத்து, அப்பால்சென்று வழிதடுத்த விராதனை வதைத்து, கிராதகி சூர்ப்பனகையைச் சின்னப்படுத்தி, கரனை மாய்த்துக் கடிதுசெல்லுகையில், இராவணன் மாயமானை விடுத்துச் சீதைமானை எடுத்துப்போயினன்.

இப்பால் ராமர், மாருத்துயர்பூண்டு வழிநடக்கையில் தாதையுறவுபூண்ட சடாயு ராவணனால் மாண்டமைகண்டு அவர்க்காற்றுஞ்சடங்காற்றி, கவந்தனைமாய்த்துச் சவரிபூசையேற்று, தராதலம்புகழ மராமரம் துளைத்து, மாருதி சூட்சியால் வாலியைக் கொன்று, சுக்கிரீவனைத் துணைகொண்டு தென்னிலங்கை திசையைநோக்கிச் சென்றனர். மார்க்கத்தில் கும்பகோணத்தையடைந்து கும்பேசராதியரைப் பணிந்து, அச்சமயம் அங்கு தங்கியிருந்த அகஸ்தியரை வணங்கினர். கும்பமுனியும் ஆசிகூறி, வந்தகாரியம் யாதெனவினவ, ராமர் முனிபுங்கவ! என்பால் இன்ன தீங்கிழைத்துச்சென்ற இராவணனை மாய்க்கவேண்டும். ருத்திராம்சம் பெற்றாலொழிய இது சாதிக்க இயலாது. ஆதலால் எவ்விதமும் உருத்திராம்சம் யான் சிறிதுபெறும்படி செய்வித்தருளவேண்டும் எனக் குறுமுனிவர் கூறுவார். ஓ! ரகுநந்தனா யாதொன்றுபெறக் கருதினோமோ அதை எவ்விதமும் பெற்றே தீரவேண்டும், அது எவ்வணம் கைகூடுமெனக் கவலைவேண்டாம்,

எல்லாத் தலங்களிலும் ஏற்றம் விசுவேசம் ... ...✷
எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஏற்றம் மகதீர்த்தம் ... ...✷
எல்லா மூர்த்திகளுக்கும் மிக ஏற்றமுளதிம் மூர்த்தி... ...✷

ஆதலின் இத்தலத்துச் சிலநாள்வைகி அத்தீர்த்தத்திலாடி இம்மூர்த்தியை பூசிப்பையேல் சிந்தித்தயாவும் வந்து கைகூடும்; உருத்திராம்சம்பெற்றுப் பெருத்தவலியையுற்று உன்னெண்ணப்படி முடித்துக்கொள்ளலாம் என்றார். ராமர் அவ்வணமேசெய்ய சிவபெருமான் பூசனைக்குகந்து பத்திக்கு மெச்சி நேரில்வந்து வேண்டுவது யாதெனவினவ, ராமர் எனக்குவேண்டியது உமது அம்சம் சிறிது என, அவ்வணம் தந்து மறைந்தனர்.

இப்பால் ராமர் குரங்குப்படையுடன் அரக்கனூர் நோக்கிச் சென்று, கடலைக்கடக்க, அணையொன்றமைத்து, இலங்கையுட் சென்று, இராவணனைக்கொன்று, பெண்சிறை நீக்கித் தன்குறை போக்கி மீண்டும் கும்பகோணத்தையடைந்து எம்பிரானைப் பணிந்து தம்பதியிருவரும் தம்பியருடனே தம்பதிபுகுந்து, தம்பியுயிர்காத்துச் சடைமுடி நீக்கி, மணிமுடி தூக்கி, இனிதாக உகொண்டார். ராமருடைய காயத்தில் தன் உருத்திராம்சத்தை ஆரோகணித்த காரணத்தால், காயரோகணப்பேர் காசிவிஸ்வநாதருக்கு வந்தது; இப்பால் காயாரோகணர், காரோணர் என மருவியது. (ஆரோகணித்தல்=ஏறச்செய்தல்.)

உ

அபிமுகேசர் வரலாறு

மாயாமய குடத்தின், வாய்மீதிருத்திய நாளிகேரம் வீழ்ந்த இடத்தில் ஓர் இலிங்கம் தோன்றியது. இவ்விலிங்கம், நாளிகேரேசர்; இத்தலம், நாளிகேரேசம். (நாளிகேரம்=தேங்காய்) இப்பால் நதிகன்னியர்கள், மாகநீராடவந்த காலையில் அபிமுகமாயிருந்து காட்சிதந்தருளிய காரணத்தால் அவர் அபிமுகேசர் ஆயினர். (அபிமுகம்—மேற்குமுகம்) அம்மைபேர் அமுதவல்லி. இத்தல மகத்துவம் மிகப்பெரியது. ஊமைபேசியது, உடற்குட்டம் நீங்கியது என்றால் மேல் என்னபேச்சு.

காஸ்மீர தேயத்தில், சுதபன் என்றொருவர் வேதியர். அவருக்குச் சீலவதியென்றோர் மனைவி. இவ்விருவர் பலநாள் நோற்று, ஒரு பெண்மகவையீன்றனர். இம்மகவின்பேர் சுமதி. அவள் கடிமணப்பருவம் அடைந்தகாலையில், கொடியவிதிவசத்தால் தொழுநோயடைந்து, கரசரணங்கள் அழுகி உற்றார், பெற்றார், யாவரும் வெறுக்குங்கதியடைந்தனள். வேதியர் மிகக்கவன்று, சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் புரிவராயினர். எம்பிரான் திருவருளால், நாரதர் அங்குற்று, இத்தொழுநோய் தவத்தால் தீருநோய் அன்று; கும்பகோணத்தையடைந்து கும்பப்பூரணையில் மாகதீர்த்தத்திலாடி, நாளிகேரேசரைப் பூசித்தால் தீரும் என்றனர். வேதியர் உடனே புறப்பட்டு மனைவி புதல்வியுடனேகிவர, கும்பகோணத்தையடைந்து மாசிமகத்தில் மகதீர்த்தமாடி அபிமுகேசரைப்பூசித்து, அன்றிராத்திரி அளப்பரிய கவலையுடன், ஆரியர் படுத்துறங்குகையில் அபிமுகேசர் கனவிற்றோன்றி, ஓ! அந்தண

உன் கவலையையொழி; உன்மகள் சுத்தமாயினள்; இவளை நிறையப் பூட்டி, மணமகன் ஒருவனை வருத்தி, நமது முன்னிலையிலேயே மணம்புணர்த்துவையேல், உனக்குத் தீர்க்கதவன் என்றொரு புத்திரன் உதிப்பன். அவனுடன் சிலநாள் வாழ்ந்து நமதுலகம் அடைவாய் என்றனர். வேதியன் விழித்தெழுந்து, புதல்வியைப் பார்க்க, அவள் முற்றிலும் சுத்தமாயினமைகண்டு, மிகமகிழ்ந்து, விடியுமுன்னெழுந்து மகதீராடி மாதேவரை வணங்கிச் சிலநாள் கழித்து, ஒருநாள் பிரமசாரி ஒருவனைத்தேறி, அபிமுகேசர் சந்நிதியில், அலங்கார கன்னிகாதானம் செய்தனர். பார்வதிமனோகரன் திருவருளால் தீர்க்கதவன் தோன்றினன். மூன்றுவருஷம் ஈண்டுவசித்து விடைபெற்றுப் பூமிவலமாகப் பிறந்த ஊர் போகுமவழியில் சுதன்மனென்னும் மகததேயத்தரசன்கண்டு வணங்கி, சுவாமி! நீவிர் எங்கிருந்து எங்குற்றீர் என வினவ, தன் விருத்தாந்தத்தை வேதியர்சொல்லக்கேட்டு, அரசன் தனது ஊரும்பேரும் கூறி, தன்னொரு ஊமைப்பிள்ளை பேசும்படித் தான்செய்த முயற்சியனைத்தும் பயன்படாமையை எடுத்துக் கூறி என் செயலாமென, வேதியர் ஓ! ராஜசேகரா அமுதவல்லி மகிழ்நன் கடைக்கணிப்பே இவ்வரும்பிணிக்கு மருந்து என்று சொல்லிவிடைபெற்று நடையுற்று வீடுசேர்ந்து, சிலநாளில் அழியா வீடுமடைந்தனர். இங்ஙனம் சுதன்மன் தன்மனைவி காந்திமதியை பிள்ளையுடன் அழைத்துப்போய் மகதீர்த்தமாடி மாதேவரை பூசிக்க மகன்குறைநீங்க, அரசன் அபிமுகேசருக்கு அணிவிழா நடத்தி, அருஞ்சிறப்புச்செய்து நந்தாமகிழ்ச்சியுடன் சொந்த தேசம்போய்ச் சுகமாகவாழ்ந்திருந்தான்.

உ

கவுதமேசர் வரலாறு.

திரேதாயுகத்தில், கௌதமர் என்றோர் முனிவர் இருந்தார். அவர் கல்வியால், நல்லொழுக்கால், கருணையினால், சீலத்தால், தன்னையே தானொத்தவர், பரசிவபக்தியிற் சிறந்தவர். வேதசாரமாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை விதிப்படியணிபவர்; பக்திசிரத்தையுடன் பஞ்சாக்ஷரத்தை செபிப்பவர். இவர்மருவிய காதல் மனையாளும், தானும் இருவரும் பூண்டொர்த்து, இல்லற கசடத்தைச்செவ்வனே நடத்தினவர். எத்தனைபேர் வந்தாலும் அத்தனை

பேரும் மகிழும்படி, சலியாது அன்னமிட்டு, அகமகிழ்பவர். இத்தகைய தம்பதிகள், தலயாத்திரை விஷயமாய் புறப்பட்டு, திருக்கோகரணம், திருக்கேதாரம், திருக்காசி, திருப்பருப்பதம், திருஇந்திரநீலம், அநேகதங்காவதம், சோமநாதம், திருக்காளத்தி, திருவாலங்காடு, திருப்பாசூர், திருவொற்றியூர், திருமயிலை, திருமுல்லைவாயில், திருவான்மியூர், திருக்கச்சூர், திருவிடைச்சுரம், திருவெண்பாக்கம், திருக்கழுக்குன்றம், திருவேகம்பம், திருமேற்றளி, திருவோத்தூர், பனங்காட்டூர், திரு ஆமாத்தூர், திருக்கோவல், திருவெண்ணெய்நல்லூர், அண்ணாமலை, விருத்தகிரி, திருவதிகை, திருப்பாடலவனம் முதலாய தலங்கள் தரிசித்து, தில்லையையடைந்து, திருநடங்கும்பிட்டு, அங்கு சிலநாள் தங்கி அந்தணர்க்கு அன்னமிட்டு சந்தோஷிப்பாராயினார்.

தலயாத்திரைசெய்யுந் தவசிக்கு உலவா அன்னமிட்டு உவப்பித்தல், எவ்வணம் கூடியதெனில், தம் தபோபலத்தால் தாம் சேருமிடத்திலுள்ள நெல்வயல்கள் அரிசியாகவிளைந்தன. அதனால் அந்தணர்க்குக் குறைவின்றி அன்னம் படைக்கும் திறம் அவர் படைத்தார். இப்பால் தில்லையைவிட்டு சீர்காழியை யடைந்தார். அவர் அங்குற்ற சமயம், அன்னம்படைக்கும் திறத்தை அளவிட்டுப் பார்க்கும் சமயமாய் இருந்தது. செவ்வாய்க்குச்சூரியன் முன்நிற்க சுக்கிரன் பின்வந்ததால், துவாதசவருஷ க்ஷாமம்நேரிட்டது வெகுசந்தோஷத்துடன் மேகங்கள் மெய்ப்பினைப்பாற ஏகின. வானின் மழைத்துவாரம் அடைபடவே யானை மதத்துவாரமும் மாதர் முலைத்துவாரமும் அடைபட்டன. மேகத்தின் பேரெல்லாம் லோபமாய் போயினவாம். "கந்தரம்" என்றால் "கழுத்து" என்பாரேயன்றி "மேகம்" என்பாரில்லை. "பயோதரப்" பெயர் "புயல்" பொருளற்று, "முலை"ப்பொருளே பெற்றதாம். "முகில்" எட்டிலேயன்றி, மோட்டில் இல்லை. (மோடு=முகடு=உச்சி) மலையில் அருவியற்றது, வனத்தில் ஆறு அற்றது, வயலிடையில் ஓடையற்றது. குறிஞ்சித்திணையென்ன, முல்லைவரகென்ன, $ மருதநிலநெல்லென்ன, மருந்துக்கும் கிட்ட இல்லை, நெய்தநிலப்பொருள்மட்டும் நெடும்போராய்க் குவிந்ததாம் (நெய்தநிலப்பொருள்=உப்பும் உணங்கலும்; மழையின்றிக் கடல்வற்ற, உப்பு ஏராள [illegible] உண்டாயது. மீன்கள் செத்துத் தாமே உணங்கலாயின என்பது கருத்து.) மழைப்பெயல் இல்லாமையால் அழன்று மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, முல்லையென்ற பேதம் ஒழிந்து,

$ காடுசார் நிலமுல்லை, நாடுசார் நிலமருதம், கடற்சார்பு நெய்தல், மலைச்சார்பு குறிஞ்சி, நீரின்றி வேனிற்றெறு நிலம்பாலை.

எங்கும் பாலையேயாயது. வேதியர் ஓதமறந்தனர், மன்னர்வ போரையொழிந்தனர். வைசியர் துலாக்கோல் துறந்தனர் வேளாளர் வளாக்கோலழிந்தனர். "சோறு என்று அழுதலே உலகில் மிகுந்தது. உண்டியொழியவே பெண்டிர்கள் எல்லாம் அருந்ததியாயினர், மைந்தர்கள் யாவரும் அருந்தவராயினர், நீராட்டு, மஞ்சட்பூச்சு, அணி, ஆடை, மக்கட்பேறு இவற்றில் ஆசையற்றது. ஜலம்வேண்டிக் கிணறுதோண்டுவது, பஞ்சத்துக்கஞ்சிபாதலம் போகத்தோண்டும் நுழைவழிபோலும், ஜலம் ஊறுகிறதே இல்லை. சிறிது ஊறினும் சூரியகிரணம் உறிஞ்சிவிடும். அல்லவென்று குடத்திற்கொஞ்சம் ஏறினும் குடமே குடித்துவிடுமாம்.

பயிரை அழித்ததிந்தப் பட்டியென் பாரில்லை
களவுசெம் தானிவனைக் கட்டென் பாரில்லை
எனதுன தெனும்வழக்கு இவ்வுலகத்தெங்கும் இல்லை
கலியரசு தன்செங்கோல் கண்டுமிகக் களிகூர்ந்தான்.

இத்தகைய, வற்கடகாலத்தில், காழியை உற்ற கவுதமர், ஆசிரமக்காட்சி அதிசயக்காட்சி! வயல்விளை தண்டுலத்தை வாரியெடுத்து, நீரிற்களைந்து உலையிற்பெய்து, வடித்த அன்னத்தை, மலைபோல் குவிப்பார்கள், கறிபல சமைத்திடுவர்; கடுகு பொரித்திடுவர், வடைபலசெய்து குவிப்பார், பாயாசம் பக்குவம்பார்த்திறக்குவர், இடங்கூட்டிச் சலந்தெளிப்பர், இலைநறுக்கி மேல் விரிப்பர், சிலர் பரிமாறுவர், சிலர் பக்குவம்கேட்பர், இளைப்பில் இருந்தீர், இருந்துண்ணவென்பார் சிலர், விருந்தை உபசரிக்கும் விதம் அறியோம் என்பாற்சிலர், இவ்வண்ணம் உண்டிநாலு விதத்தில் ஆறுசுவைதிறத்தினில் ஊட்டி முந்நீர்வழங்கி, சந்தனம் பூசி, தாம்பூலம்கொடுத்து உபசரித்துவந்தார், ஒருநாள்போல பன்னிரண்டு வருஷம். இது இம்முனிவர்க்கன்றி யாருக்கியலும். இப்பால் க்ஷாமம்தெளிந்து; க்ஷேமம் பிறந்தது. அவரவர் தத்தம் இருப்பிடம்சேர எண்ணங்கொண்டனராய், கொண்ட எண்ணத்தைக் குறிப்பாயும் வெளிப்படையாயும் தெரிப்படுத்தியும் கவுதமர் அநுமதியாமைக்கண்டு, அவருக்கு ஒரு நிபம் கற்பித்து, வெளிப்படக்கருதி, மந்திரசக்தியால் மாயப்பசுவொன்று சமைத்துவிட்டனர். பசு இளைத்துநின்றமையைக் கவுதமர் கண்டிறங்கி, அய்யோ பஞ்சத்தால் இளைத்ததுபோலும், இனித்தேறும் எனச் சொல்லிக் கையால் மெல்லத்தடவினால், மாயப்பசு கீழேவிழுந்து உதைத்துக்கொண்டு, உயிர்மாய்ந்தது. நின்ற அந்தணர் கோகத்தி செய்த பாதக! உன்னுடன் அரைக்கணமேனும் கூடியிரோம் என்று ஓடத்தலைப்பட்டனர். கவுதமர் ஞானதிருஷ்டியால் பார்க்க பசுவானது மாயம் என்றும், பார்ப்பனர் செய்த மோசம் என்

றும் உணர்ந்து, அவர்களைச் சபித்து, மாயப் பசுவை வதைத்த தோஷமும், மோசக்காரருடன் வசித்த தோஷமும், மாற்றும்படி காழியைவிட்டு வேளூர், வெண்காடு, திருப்புன்கூர், திருக்கடவூர், மார்க்கமாய் மாயூரத்தையடைந்து மாயூரநாதரைச் சேவித்துக்கொண்டு நிற்கையில், துர்வாசரைக்கண்டு முகமன்கூறி, முனிவர்கோவே; அடியேன் புரிந்த கோகத்திக்கு நிவர்த்தி கூறியருள வேண்டும் என, துர்வாசரும் கவுதமரைநோக்கி, பசுவதையினும் பாதகர்கூட்டுறவு பொல்லாதது; அப்பாதக நிவர்த்திவகையில், உடனே முயல்வது அவசியம். கும்பகோணத்தையடைந்து காவிரியாடி, மகதீர்த்தத்தின் நிருதிமூலையில், எழுந்தருளியிருக்கும் யக்ஞோபவீதேசரைத் தரிசித்துப் பூசித்துவந்தால் பாதகம் எல்லாம் பறக்கும் என்றனர். (அமுதகுடத்தில் சுற்றியநூல்விழுந்த இடத்தில் தோன்றியவராதலின் இம்மூர்த்திக்கு யக்ஞோபவீதர் எனத் திருநாமம். யக்ஞோபவீதம்=பூணூல்) கவுதமர் விடைபெற்றுத் திருத்துருத்தி, திருவழுந்தூர், திருவாவடுதுறை, திருவிடைமருதூர் முதலியதலங்கள் தரிசித்துக் குடந்தையையடைந்து காவிரியுற்று, மாகநீரும் ஆடி, உபவீதேசம் தேடிக்கிடைத்தனராய், ஆலயத்தின் பின்புறத்தில் தீர்த்தம் உண்டாக்கி எண்ணிறந்த தீர்த்தங்களை இதில் ஸ்தாபித்து, பின்னர் மூழ்கிப் புனிதராகி, நாதனைபூசித்துப் பாதகம் நீங்கிப் பலவரம்பெற்றுத் தன்னிருப்பிடம் சேர்ந்தனர். இது காரணத்தால் அத்தலம், தீர்த்தம், மூர்த்திகள் கவுதமப்பேர்சார்ந்து விளங்குகின்றன.

உ

கணபதி துணை.

பாணபுரேசர் வரலாறு.

கபிலேப்பங்கிரியினின்று கிராதரூபம் கொண்டுவந்த, கண்ணுதற்பெருமான், கற்பாந்தத்தின் மிதந்துவந்து இறங்கியிருந்த, அமுதகுடத்தை உடைக்கப் பாணந்தொடுத்த இடத்தில் தோன்றிய இலிங்கம் பாணபுரேசர்; அத்தலம் பாணபுரேசம். (வாணுதுறை) பராச புத்திரரும், பரந்தாம மித்திரரும் ஆகிய, வியாசர் வேதம் நான்கினையும் முறைப்படுத்தி; புராணம் பதினெட்டையும் வெளிப்படுத்தினர். இப்பதினெண் புராணங்களில், சிவபரமானது பத்து, விஷ்ணுபரம் நான்கு; பிரமாபரம் இரண்டு; சூரியன்பரம் ஒன்று; அக்கினிபரம் ஒன்று; இவ்வியாசர் காசியில் வாசம்செய்கையில் ஒரு சமயம் முனிவர் பலர்கூடி வியாசரைப்பார்த்து, மேலேகூறிய ஐந்து திறத்தாரில், யாரை முன்னிட்டு மோக்ஷம்பெறலாம் என்றனர். ஆரணமே மேலான நூல்,

நாரணனே மேலான தேவன்; இது சத்தியம் என்று இருகையும்
தூக்கிக்கொண்டு, அகிலேசர் சந்நிதியில் நின்று, உறுதிகூற; நந்தி
கேசர் கோபங்கொண்டு, உன் கை இரண்டும் தூக்கினபடி நிற்கக்
கடவது என்றுசபிக்க; பாராசரபுத்திரர் தான்பிரமம் என்று உறுதி
கொண்டிருந்த நாராயணமூர்த்தியைப் பிரார்த்திக்க, அவரோடி
வந்து, கெடுத்தாயே வியாச! இனி மறந்தும் அப்படிச்சொல்
லாதே, உலகமெல்லாம் நமதுடைமை, நாம் சிவனுடைமை, ஆத
லால் சிவமே பரமெனத்தேறி யுய்வாயாகவென; அதையே வேத
வாக்காகநம்பி, நந்தியின் சாபவிடைகொண்டு, எம்பிரானைக்குறுகி
வணங்கித்துதிக்க; அண்ணலும் அனுக்கிரஹித்து,பொய்மொழிபுக
ன்றபாவத்தைப்போக்கும்படி கும்பகோணத்தையடைந்து, பாண
புரீசரைப் பூசிக்கவேண்டும் என உடனேசென்று குளித்த மூர்த்தி
யை விதிப்படி பூசித்து வேண்டியவரம் பெற்றுய்ந்தனர்.

வங்கதேயத்தரசனாகிய சூரசேனன் மனைவி காந்திமதி
குட்டநோயால் வருந்தினள். புரோகிதர் சொற்படி அவ்வரசன்
இப்பாணபுரீசரைப்பூசிக்க மனைவி குட்டநோய் நீங்கியது, புத்
திரப்பேறும் இப்பால் உண்டாயது. இத்தலத்தின்பெருமை
யாவராலும் சொல்லுதற்கருமை.

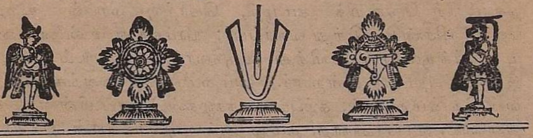

உ

ஆரா அமுதர் வரலாறு.

சந்திராதித்தர்கள் சூழ்தடமாகியும், (தடம்=மலை) இந்திராதி
தேவர்கள் வாழிடமாகியும், எம்பிரான் திருக்கரத்தோர் தனுசாகி
யும், செம்பொன் அத்தனையும் ஒருருவாகியும், திசையறிவிப்ப
தற்கு ஓர் குறியாகியும், விளங்காநின்ற மகாமேருவின் அநந்த
சிகரங்களில் ஒன்றன்மேலிருந்து, திருமகள் மணாளன் திரு
வடித் தாமரையை, இதயதாமரையிற்சேர்த்தி, ஏமரிஷி தவம்
புரிவாராயினர். இம்மாதவருறுதிக்கு மகிழ்ந்து, பரந்தாமர் பிர
சன்னமாகி, வேண்டியது யாதென வினவ, முனிவர் எழுந்து
விழுந்து பணிந்து எம்பெருமானே! யான் முத்தி விருப்புற்ற
னன் என்ன, இங்கிருந்தபடி என்ன பண்ணினும் முத்தி சித்
தியாது. உம்பரும் வணங்குங் கும்பகோணத்தையடைந்து,

கும்பநாதன் சந்நிதி உற்றுள்ள, அமுதவாவியின் வடகரையில் அமர்ந்து தவம் புரிவையேல், யாம் அங்குவந்து, வேண்டியது தருவம், எனச்சொல்லி மறைந்தனர். தமது தனுசு நாணை யேற்றி, அரக்கியர்கழுத்து நாணையிறக்கும் 'மாதவநாமன்' மறையவே, மாதவஹேமனும், அவ்விடம் நீங்கித் திவ்வியம் ஓங்கும் குடந்தையை அடைந்து, காவிரிகுடைந்து, மாகநீராடி நாகநாத ராதித் தேவதேவரைப்பணிந்து, அமுதவாவியின் வடகரையில் அமர்ந்து, அழலும் வேனிலில், ஐந்தழல் மத்தியிலும் குளிரும் கூதிரில், தண்புனல் மத்தியிலும் இருந்து, அரவணைச் செல்வன் திருவடிமலரே அகங்குடிகொள்ள அரிய தவசுபுரிவாராயினர். இவர் இங்ஙனமிருக்க, அங்ஙனம் பெருங்கடல் நடுவில், அராவணைமிசையே, அலர்மகள் கரத்தால், மலரடிவருட அறிதுயில் அமர்ந்த அண்ணல், ஒருநாள் துயில் உணர்ந்தெழுந்தனர். அலர்மேலு மங்கையும், எழுந்து வணங்கி, உலகமளந்த திருவடியாய், உம்பர்கள் பிரானே, தேன் துளிக்கும் துழாய்மாலைத் திருமார்ப, கவுத்துவாபரண, கருணைநாயக, பஞ்சாயுததர, ஏமரிஷிக்களித்த திருவாக்கு உமது நினைவைவிட்டு நீங்கியது போலும் என்றனள். கரியமேனிப்பிரான், செவ்வாயும் வெண்ணகையும் சிறிதுதோன்ற, முறுவலித்து, ஏ! பிரிய சகி! நீ இப்போதே எழுந்து, குடந்தையையடைந்து, ஓர் குழவி உருக்கொண்டு, அமுதவாவியிற் றோன்றிக் கமழும், பொற்றாமரையில் உற்றிரு; ஹேமரிஷிகண்டு எடுத்து வளர்ப்பர்; யாம்வந்து உன்னை மணந்து முனிவர்க்கும் முத்தியளித்து வருவோம்; இறையும் தாழாமல் இன்னே புறப்படு என்றனர். அம்மைகேட்டு மனங்கலங்கி, கணவன் சொல்மறுத்தல், கற்புடைமைக்கழகன்றெனப் பின்னர் தெளிந்தனளாய், ஓ பிராணநாத! தமது ஆக்ஞைப்படி யான் இதோசெல்கின்றேன். கடிதில்வந்து காப்பாற்றல் உமதுகடமையெனச்சொல்லிப் பணிந்து, எழுந்து விடைபெற்று, வளம்பொலிந்தோங்கும் குடந்தையை அடைந்து, அந்நகர்வளத்தைக் கண்ணுற்றனளாய், இந்நகர் யாம் நீங்காது என்றும் இருத்தற்கு ஏற்ற நன்னகரே என மதித்து, அமுதவாவியுள் அன்றுதோன்றியொளிரும் பொற்றாமரை மலர்மீது முற்றுச்சிறு குழவியாய் உற்றுப்பொலிந்தனள். ஏமரிஷியும் உதயத்திலெழுந்து, நித்திய கருமங்கள் முடிக்கும் பொருட்டு, தடாகத்தில் இறங்கினர். என்றும் கண்டிராத ஒரு அம்பொன்மலரும், அதன்மீது ஓர் அழகிய குழவியும் இருக்கக் கண்டு அகமலர்ந்து அழகிய தாமரையைக் குறுகி, குழவியைத் தொடவே அது பொற்றாமரையைவிட்டு, அவர் கைத்தாமரையைப்பற்ற, மகவை எடுத்து மார்போடணைத்து, மனைபுட்கொண்டு புகுந்து, கோமளவல்லி என்னும் நாமகரணம் செய்தனர்.

ஸ்தலபுராண வசனம்.

1. காவல் தொழிலையே கடமையாகப் பூண்டமாயவன்மார்பிலிருந்து புல்லுயிரும் காப்பாட்கு, வல்லதெய்வங்களையெல்லாம் வருத்தி ஏமரிஷி காப்பிட்டார்.

2. பிராட்டி நான் இருக்க, பெற்றவனென்றும் ஒண்ணமல், பிராட்டியுமாயினையே, விபதைப் பூமகளே! உன்னைக் கண்ணுற்றும் நான்பாரேன் நான்பாரேன் என்பாள்போலத் தலையை நிமிர்த்து அசைத்தசைத்து, அம்மை செங்கீரையாடினள்.

3 பொற்றமரையில் பிறந்து, தன் கைத்தாமரையில் வளர்ந்த அம்மையை, அகத்தாமரையலர, முகந்தாமரைமலர, தொட்டிலில் ஏற்றித்தவநம்பி தாலாட்டினர்.

4 அறிதுயில் அமரும் அய்யன் திருவடிமலரை வருடல்யுரியாது, பிரிதல்மேவிய, பேதைக்கரங்களே, உம்மைப்புடையாதுவிடேன் என்று புடைப்பாள்போல, மலர்நங்கை சப்பாணி கொட்டினள்.

5. மழை, கழை, மதயானை முதலியவற்றுண்டாகும் முத்தங்கள், இடி, தழல், கதம் முதலியவற்றால் ஆகும், தழல்சேர்ந்து, அழன்றிருக்கும், அம்முத்தம் நான் வேண்டேன், உன் பவளாய்திறந்து, ஓர்தண் முத்தம் தரல்வேண்டும், என வேண்டிப்பெற்று மகிழ்ந்தார் பிதாவும்.

6. செங்கரும்பே இங்கேவா, தெள்ளமுதே இங்கேவா,
பொன்கொம்பே இங்கேவா, பூம்பாவாய் இங்கேவா,
சிலம்படியில் புலம்புறும், என்திருவே நீ இங்கேவா
என முனிவர் வருகைகொண்டாட, வந்துமகிழ்ந்தாள் மகளும்.

7. ஹே அம்புலீ! பிறப்பிடத்தால், என்னம்மையை நீ யொத்தவனேயெனினும் முயற்கறையால் தாழ்ந்தவனே; அதைக்கருதாமல் அம்மை உன்னை மதித்தழைத்தாள், வருவாயேல் நோயற்று வாழ்வுறலாம்; வாராது ஒழிவாயேல், ஆயிரம்வாய்ப் பார்ப்பரசு, அவள் ஆணைவழிநிற்கும், உள்ள நய லயங்களை யோசித்து ஆடவா என்று முனிவரழைக்கப் புனிதை அம்புலியாடினள்

8. அம்மை திருக்கரத்தை, அன்றலர்ந்த தாமரையென நினைத்து இறங்கியும், வாட்டங்கொளலால், மலர் அன்றென விசைந்தெழுந்தும், இபங்கும் வண்டுகள் என்னும்படி கருமணியாலமைத்த அம்மனைக்காய்கள், இறங்கியேற, அம்மை அம்மனையாடினள்.

9. விழி, குழல், கணை, இடை, முக, கர, பதங்களுடன் மாறுபடாத, கயல், சைவலம், வரால், கொடி கமலங்கள் கூடிச் சீராட, அம்மை நீராடினளாம்.

10. கமலத்தவி சேயெனும்படி பவளத்தாலும், அமலன்யெனும்படி நீலத்தாலும், பலகையியற்றி ஊஞ்சலிட்டு, ராட்ட அம்மை ஊசலாடினள்.

இவ்வண்ணம் காப்புமுதல் ஊசல் ஈறுகப் பத்து பிள்ளைத் திருவிளையாட்டும் பிராட்டியாடிப் பிதாவை மகிழ்வித்து, மங்கைப் பருவம் அடைந்தனளாய், மணத்தின்மேல் நாட்டமுற்று, பரந்தாம பதியைக்குறித்துத் தந்தையைப்போலத் தாயும் தவம்புரிவாளாயினள். அம்மை தவத்தில் அமர்ந்து இருபத்து நான்கு யுகம் சென்றது. அண்ணல் துயில் உணர்ந்தாரில்லை. அசுரர்கள் பலத்து எழுந்து, அமரர்கள் வாழ்வைக் கவர்ந்தனர். அவர்கள் அலமந்து பாற்கடலில் மத்தியில் பள்ளிகொண்டருளிய, பரந்தாமாவையடைந்து ஹே அச்சுத! ஹே அசுரகால நெடுமுகிலே, கருங்கடலே, மரகதமலையே, மஞ்சனத்திரளே யாங்கள், அசுர கூட்டத்தால், அடைந்துள்ள கஷ்டம் அநந்தம். இருக்கையிழந்தோம், தருக்கும் அழிந்தது, போகமெலாம் ஒழிந்தன, தேஹியென உம்மையடைந்தோம். தேவரீர் துயிலுணர்ந்தெழுந்து, அடியேங்களைக் காவாது பராமுகம் செய்தால் பழுதாகும், எழுந்திரும் எழுந்திரும் என்று ஓலமிட்டனர், அய்யனும் எழுந்து அபயமளித்துச் சொல்லுவார். ஓ! இந்திராதியரே உங்களை உபத்திரவிக்கும் அசுரர்களை அதம் பண்ணத்தக்க, சுதர்சனப்படையானது முன்னம் ததீசி முனிவர் காயத்தில் தங்கி கருக்கழிந்தது, குடந்தையில் எழுந்தருளிய மடந்தை பாகரை அடைந்து வேண்டினால் வேண்டியது பெறலாம். ஏமரிஷிக்கு அருள்புரியவும், கோமளவல்லியை மணம்புணரவும், யாம் அங்குச்செல்லவும் வேண்டும்; நீவிர் முன்னேபோய் காத்திருந்தால், பின்னே நாம்வந்துசேருவோம், என்று திருவாக்களித்தருள; தேவர்கள் யாவரும் குடந்தையில் சென்று, முகுந்தப் பிரான் வரவு பார்த்திருந்தனர். வரைகுடையாக்கொண்ட மாயனும், கருடனை வருகவெனக்கருதினர், பெரிய திருவடியும் குறுகி அரியதிருவடியைப் பரவக் சரியமாதவனும் எழுந்து, கடவுட் குடந்தையையடைந்து, கும்பநாதர் அமரும் செம்பொன் ஆலயத்து விதிப்படி புகுந்து வெளிப்பட்டு, ஏமரிஷி ஆசிரமத்தை அடைந்தார். மாதவரும் எழுந்து, மாதவனை வணங்கி மாதவத்தால்வந்த மாதவையை மணம்புணர்ந்தருளவேண்டுமென வேண்டினர். அண்ணலும் இசைந்து, அம்மையை மணந்து, ஏமமுனிக்குச் சேம வீடருளி, இனித்தேவர் குறையும் முடித்தால், மூவர்குறையும் முடியுமென, நாகேசத்தையடைந்து, மாதேவரைப்பணிந்து, வந்த காரியத்தை அறிவிக்க, நாகேசரும் மகிழ்ந்து ஓ! பரந்தாம, முன்னொரு சமயம் சலந்தராசுரன், அமரர்களை அமரில்வென்று, நமையும் சமருக்கழைத்தனன்; அவன் உள்ளக்கருத்தை உள்ளவாறு அறிந்து, கால்விரலால் நிலத்தில் வட்டமிட்டு, இச்சக்கரத்தைத் தூக்கியெடுத்து உன்தலைமீது வைத்துக்கொள்ளவில்லையேல் நீயே வீரரிற் சிறந்தவீரன், நம்மையும் வென்றவனவை என்றோம்;

அவனும் பலத்தின் நலத்தைக்காட்டும்பொருட்டு, முதல் மூச்சில் கணைக்காலளவாயும் இரண்டாம் மூச்சில் முழந்தாள்மட்டாயும், மறுமூச்சில் அரையளவாயும், நாலில் மார்பளவாயும் தூக்கி, ஐந்தா மூச்சில் கண்டமட்டாராக்கினன். அது அவனைக் கண்டமட்டாக் கிக்களித்து நம்முனம் வந்தது, நாம் அதைக் காவிரியிற் சேமித் திருக்கிறோம்; அழிந்த தம் சக்கரத்திற்கு அதுவே இணையாகும். அதை எடுத்துத் தரித்து சக்கரபாணிப்பேரைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளல் தகும் என்றனர். அங்ஙனமே சென்றெடுத்து, அசுரர் களைச் சிதறடித்து, அமரர்களை நிலைநிறுத்தி, நாகேசரையடைந்து ஆனந்தத்தால் அமரரை அமரராக்கிய "ஆராவமுதே" என ஆடி நின்ற மாதவனை நோக்கி ஓ! அமரர்கள் களைகணே, ஆராவமுதே யென்று நம்மை அழைத்த காரணத்தால் அப்பெயரைத்தாமே யணிந்து நமது சோமேசத்தின் உத்தரபாகத்தைத் தமது உரி மையாகக்கொண்டு, அமர்ந்துரைகவென; முகில்நிற அண்ணலும் சுதர்சனத்தைக் காவேரியிற் சேமித்துவைத்து வைகுண்டத்தில் தாம்வைகியருளிய விமானத்தை வருகவென நினைக்க, விமான மும் விசைகொண்டெழுந்து விமலன் குறித்தவிடம் வந்து இருந் தமைக்கண்டு, மனமகிழ்ந்து அயனவாயில் இரண்டு படைத்துள்ள அந்தச் சைந்தவ விமானத்துள் அராவணைச் செல்வராய் அரி துயில் அமர்ந்தனர். அவ்விமானத்தின் அயனவாயில் திறக்கும் ஓசையை செவியிலேற்றவரும் புனிதரிற் புனிதராவரென்றால், விமானத்தின் பெருமையை விரிக்கவேண்டாம். விமலன் பெரு மையை உரைக்கவேண்டாம். இத்தகு விமானத்தின் தக்ஷிண பாகத்தில் கோமளவல்லி கோயில்கொண்டருளுவள். இவ்விரு வர் சேவையையும் செய்பவர் மண்ணுலகில் எல்லாச் செல்வ மும்பெற்று வானுலகில் மாறுப்போகமும் துய்த்து வைகுண்டத் தில் மன்னிவாழ்வர். ஆதிகும்பேசரையும் ஆராவமுதனையும் தாதை தாயார் என மேலோர் கொள்ளுவர்.

உ

சுதர்சனன் வரலாறு

கும்பேசர் சேவையில், அடங்காத விருப்பினராய் முனிவர் யாவரும்வந்து, இனிது அமர்ந்துறையும் கும்பகோணத்தை மறை யவர் யாவரும் அடைந்து, அதைத்தம் உறைவிடமாக்கினர். ஆகவே யாகாதி கிருதுக்கள் ஓயாது நடந்தன; அவிர்ப்பாகம் ஏற்க ஓயாது வருவதும் போவதும், கஷ்டமாயிருப்பது கண்டு, தேவர்கள் யாவரும் இந்நகரைத் தந்நகராக்கினர். இவ்வண்ணம் முனிவர், வேதியர்தேவர்கள் எண்ணிலாதவர் இங்கு அமர்ந்துறை

யும் காரணத்தால் தவமும் தானமும் மேலிடப் புண்ணியமே எங்கும் பொலிந்தோங்கியது. இதுகண்ட அவுணர்கள், மனங்கவன்று தமது ஆசிரியனையடைந்து, ஐய! இப்போது எங்கும் தருமமே தழைத்தோங்கக் காரணம் யாதெனவினவ, கும்பகோனத்தில் தேவராதி மூவர் கூடிவாழ்வதே காரணமென சுக்கிரன் சொல்லி, அவர்கள் அவ்விடம்விட்டு எவ்விதத்திலாவது பிரியும்படி செய்வீர்களாகில், உடனே புண்ணியம் சிறுகும், பாவம் பெருகும், அதனால் உங்கள் ஆர்வமும் பொங்கும் என்றனன். அவுணர்கள் ஆசான் சொல்லியதை அமைவரக்கேட்டு, பூமியில் கால் பற்றுதவராய், பூத. பிரேத, பிசாசரூபங்கொண்டு, கும்பகோணத்தை உற்று, கொடுமை பல விளைவிக்கலாயினர். முனிவர் யோகமறந்தனர், வேதியர் யாகமொழிந்தனர். நிர்விக்கினமாய் நிறைவேறி வந்த காரியமெல்லாம் தடையுண்டு தட்டழிந்தன. இருந்தாப்போ லிருந்து இவ்விதமாறுதல் உண்டாகக் காரணமறியாதவராய் முனிவராதியர்கள் முன்னவன் சந்நிதி நண்ணி, ஹே அமுத கும்பேசா! ஆபத்பாந்தவா, அடியேங்கட்கு உற்றுள்ள ஆபத்துக்காத்தருள வேண்டும் என்று ஓலமிட்டதை ஐயன்கேட்டு, அவர்கள் முன்னே வந்து ஒ உத்தமர்களே! உங்களுக்கு உற்றதுன்பங்களனைத்திற்கும் அவுணர் காரணர், அவர்கள் இடையூற்றுக்கிடையூறாய் யாம் நிற்போம், நீவிர் கவலைநீங்கி உறைவிடஞ்சேருங்கள் என விடை கொடுத்தனுப்பி, அவுணர் மாயங்களை அறமாய்க்கும் மாயவனைவருத்தி காவிரியிற் சேமித்த சதர்சனப் படையை எடுத்து, அத்துறைக்கருகே ஸ்தாபித்து, அதில்தாம் அதிர்ஷ்டித்திருந்து, பிசாசரூபங்கொண்ட, நிசாசரர்களைத் துரத்தி முன்போல் நலங்களனைத்தும் துலங்கச்செய்வீராகவென; காவல் முகுந்தனும் கருணையங்கடவுள் கருதியவாறு ஸ்தாபித்த சக்கரம், ஆபத்துக்கள் அனைத்தும் விலக்கியது.

இச்சுதர்சனனைச் சூரியன்கண்டு கவன்று என்னொளிக்கு எதிரொளிகாட்டிய இன்னான் யாரென அறிவேன் என்று அதிகோபத்துடன் தாவி எழுந்தனன். தன்னொளிமழுங்கிப் பின்னிடக்கண்டு தளர்ந்து அச்சம் மீதூரச் சக்கர அண்ணலைத் தரிசித்துப் பூசித்தனன். ஓர் யாகம் முடிக்கும் பொருட்டு கும்பகோணத்தை உற்ற பிரமதேவரும் அச்சக்கர அண்ணலைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு ஆலயம் அமைத்துப் பூசித்துப்போயினர். இச்சுதர்சனனைப் பூசித்தவர் இன்னுமனந்தம். இத்தகு சுதர்சனனை வில்வத்தாலாவது, குங்குமத்தாலாவது அருச்சிப்பவர்களைப் பூத, பிரேத, பைசாசங்கள் நெருங்கா; பொன்னும் மணியும் பெருகிச் செல்வர்களாவார்கள்.

இச்சுதரிசனன் சேமிக்கப்பட்டிருந்த காவிரித்துறை சக்கர தீர்த்தம். இது காசிப தீர்த்தத்துக்கும் பகவ தீர்த்தத்துக்கும் இடையிலுள்ளது. இதில் பிரமன் ஆடிச் சுகித்தனன். இதைப் பரிசித்தாலும், தரிசித்தாலும் பக்தியிற்சிறந்த சித்தராவர். கறுப் பெள்ளால் தர்ப்பணம் பண்ணினால் பிதிர்க்கள் கரையேறுவர். இறந்தவர் அங்கத்தை இதில் சேர்க்க உத்தமம். இதினுடம் பலன் அநந்தம்.

உ

வராகப்பெருமான் வரலாறு.

பிரம புத்திரர்களாகிய, சில முனிவர்கள் மலர்மகட்கிறைவனை தரிசிக்க வைகுந்தம் சென்றனர். வாயில் காக்கும் ஜயர், விஜயர் இருவரும் சமயமல்லவென்று தடுத்தனர். விரதியர் கவன்று நின்றனர். இஃது அறிந்த இலக்குமி காந்தன் வாயிற்புறம்வந்து, வானவரோ மண்ணவரோ யார்வரினும், நமக்கு அறிவியுங்கள் என்று செய்திருந்த உத்தரவிற்கு மாறாகப் பொய்மொழிபுகன்று, புனிதரைத் தடுத்தீர்; நமதாணையைக்கடந்த நீவிர் இங்கு அரைக் கணமேனும் தரித்தல் தகாது; அடாதனசெய்யும் அசுரர்களாகக்கடவீர் என்று சபித்து, துரத்தினர். நித்தியானந்த வைகுந்தத்தில் நீடூழி வாழ்ந்தவரும், ஓர் பொய் உரையால், வெய்ய அசுரராகுவரெனின் பொய்யேயன்றிப் பிறிது புகலாதார் புகுங்கதி யாதோ அறியேம், வாயிற்காப்பாளர்கதி இங்ஙனமாக, வந்த முனிவரர் மகிழும்படி சேவைதந்து, செலவிடுத்து ஸ்ரீபதியும் இருந்தனர். சென்ற ஜய விஜயரிருவரும், இரணிய இரணியாக்கதராய்ப்பிறந்து, அரிய தவம்செய்து பெரியவரம் பெற்றனராய், மூன்று லோகங்களையும் படாதபாடு படுத்தினர். தேவர் யாவரும் மாயவன் திருமுன் எய்தி, மண்ணுலகைக்காத்து வானவர்க்குச் சாகாமருந்தளித்த தயாளுவே! உமது சாபம்பெற்ற ஜய விஜயர்

கள் இருவரும் இன்னின்னராகிப் பண்ணும் கொடுமை பகரவொண்ணாது. இரணியாக்ஷன் எங்களை இம்சைபண்ணி பாருலகை பாயாய்ச் சுருட்டிப் பாதலம் புகுந்தனன். இக்கதி யாங்களடைய பார்த்திருப்பது பரந்தாமபதியே. உமக்கழகோ எனக்கேட்க அண்ணலும் அபயமளித்துப் பாதளம் செல்லுதற்கு யாதுருக் கொள்ளலாம் என எண்ணி, பிருகுமுனிவர்சொல்லியசொல் நிறைவேறவும் தேவர்கள் யாவரும் துயரக் கடலினின்று கரையேறவும் அசுரர்கள் யாவரும் அந்தகனூரில் குடியேறவும் வராகரூபமொன்றெடுத்தனர். அந்த வராகம் விண்ணை உரிஞ்சும் முதுகும், வெண்பிறை ஒத்த மருப்பும், திக்கியானையைச் செருக்கும் கண்ணும், வெற்பனைத்தும் வீழ்த்தும் வாலும், இடியையடக்கும் குரலும், மலையையடக்கும் குளம்பும், ஊழிக்காற்றை உட்கொண்டு இறைக்கும் மூக்கும் உடையதாம் இந்த உருக்கொண்டு பாதளம் புகுந்து, வெந்தகண்ணனை வெண்மருப்பு ஒன்றால் வீட்டி மற்றொருமருப்பில் பூதலத்தை ஏற்றி, பாதலத்தைநீத்து, மேலேயெழுந்து, மண்ணுலகை தன்னிலையில் நிறுத்தினராம் வராகப்பெருமான். இவர் பாதலத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட துவாரம் குடந்தையிற் பொருந்தியது. இத்துவாரமே வராக தீர்த்தம், அத்தீர்த்தத்தின் மேல்கரையில் ஒற்றைமருப்புடை வித்தக விநாயகரை ஸ்தாபித்து, அதன் கீழ்கரையில் தாம் கோவில்கொண்டருளினர். இந்த வராக தீர்த்தத்தில் ஆடி, வராகப்பிள்ளையாரைப் பூசித்து, வராகப்பெருமானை சேவிப்பவர் மண்ணும் விண்ணும் ஆண்டு பிறவா நன்னெறியும் பின்னர்ப்பெற்று உய்குவர். மாகப் பூரணையில் இடபலக்கினத்தில் இவ்வண்ணம் நிகழ்ந்ததாதலால் இதுவே இத்தீர்த்தமாடுதற்கு ஏற்ற புண்ணியகாலம்.

உ

கணபதி துணை.

கரும்பாயிரப் பிள்ளையார் வரலாறு.

ஒற்றைக்கொம்பும், இரட்டைச்செவியும், முக்கண்ணும் நால்வாயும், ஐந்துகரமும், ஆறெனப் பெருகி, ஏழுமததாரையும் எண்குணமும் வாய்ந்த, வராகப்பிள்ளையார் மூவுலகும் தொழு

தேத்தப் பூவராகத் தீர்த்தக்கரையில் அமர்ந்திருந்தார். உத்தராயண புண்ணிய காலத்தில் கும்பேசரைத் தரிசிக்க, முனிவராதியோர் கும்பகோணத்தையுற்றனர். அவர்களுடன் கரும்பு வியாபாரியொருவன் கண்டோர்யாவரும் இது கரும்பன்று கமுகே எனக்கொண்டாடத்தக்க ஆயிரங்கரும்புகளைப் பண்டியிலேற்றிக் கொண்டுவந்து வராகத்தீர்த்தக் கரையில் தங்கினன். அங்கு எங்கள் ஆண்டகைப் பிள்ளையார், ஓர் விளையாட்டயர்கின்றார். பிள்ளைத்தனம் பிறங்கிடவோ, கரும்பில் தனக்கிருக்கும் பிரியத்தைக்காட்டிடவோ, தான்கொண்ட வேழப்பெயரை இக்கரும்பு ஏன் கொண்டதெனச் சினந்தோ, அன்பிற்சிறந்த வணிகற்கு அருள்புரிய நினைந்தோ, எதனால் இவ்விளையாட்டயர்ந்தனர் என யாமறியோம். இறைவனார் பெரியபிள்ளை யாகியதான், ஓர் மறையவர் சிறுபிள்ளையாக வந்து வணிகன் முன்னே நின்று, வணிகர்பெருமானே! வண்மையிற் சிறந்தோனே! ஆசீர்வாதம் என்றனர். வணிகன் பேசாதிருக்கக்கண்டு, என் ஆசீர்வாதத்தை அலட்சியம் செய்தாய் என, பிள்ளையார் கேட்க, ஆசீர்வாதம் என்ன வேண்டியிருக்கிறது, காரியம் உண்டானாற்பேசு என வணிகன் சொல்ல, யானொரு வைதிகன்பிள்ளை. என்கையில் காசு இல்லை, கரும்பைக்கண்டவுடன் வாயூறுகிறது, ஒன்றுகொடுத்தால் எனக்கு போதுமானது, உனக்கும் க்ஷேமமுண்டாகும் என்றனர். கரும்பை விற்றுக் காசாக்க வந்தேனேயன்றி, பார்ப்பாரக் குட்டிகளுக்குப் பங்கிடவந்தேனில்லை போ அப்பாலே என்று உறுக்கினன். அண்ணனும், உன்னிடத்தில் கரும்பு வாங்காமல் ஒருக்காலும் போகேன் என்றார். வெறும்பேச்சிக்குக் கரும்பேது, காசு ஏன்கையேறினால். கரும்பு உன்கையேறும் என்று வணிகன் சொல்ல; அப்பனும் அடே ஒரு கரும்புதரமாட்டாயா, ஆயிரம் கரும்பும் அப்படியே கொண்டுபோகிறேன் பார் என்றார். பணத்தைக்கொட்டினால் பண்டியும் கூடக்கொண்டுபோகலாம் என்ன; நீ கொடாத கண்டனாய் இருக்கிறாய், நான் விடாதகண்டனுக்கும், நீ கொடுக்கிறையா, நான் எடுத்துக்கொள்ளவா, எய்க்க இயலாது என; வணிகன், அடே துடுக்குப்பேசி நில்லாதே நின்றால்புடைத்தேவிடுவேன் என்றான், கிட்டேவா பார்க்கிறேன் என்று ஒரு கரும்பைத்தொட்டார்; விட்டேனா பார் என்று வணிகன் கிட்டினன், செத்தேன் எனப் பயந்தவர்போல் ஓட்டங்காட்டி, மீண்டும் சேட்டைக்கு

ஆரம்பித்தார். இவ்வாறு அவன் வெருட்ட இவர் அலட்ட சங்கதி ஊரெல்லாம் பரவியது. அய்யன் கடைசியாய் ஓடியிளைத்தவர் போலக் கோயிலுக்குள் புகுந்தார். புகுந்தபிறகுகரும்பு ஆயிரத்தின் சாரத்தையும் அப்படியே வாங்கிவிட்டார். செங்கரும்பெல்லாம் பேய்க்கரும்பிற்கும் பிற்பட்டதாயின. வணிகன் மெய் நடுங்கி அய்யோ கெட்டேன் ஒரு கரும்புதாவென்று உழன்றவன் இவ்வுழைத்தங்கிய உத்தமனே. என விதிர்விதிர்த்து, மெய் நடுங்கி கைமுகிழ்த்து வேண்டிநின்றான். அண்ணலும் அவன் அன்புக்கு மகிழ்ந்து கரும்புக்குச் சாரத்தை மீட்டுமளித்தனன். வணிகன் கரும்பு முதலிய சிறு நிவேதனங்கள் பெருக அமைத்துப் பூசை புரிந்து, ஆலயப் பணிகள் அளவற்றனசெய்து, "கரும்பாயிரப் பெயரை" அருங்களிற்றண்ணலுக்கு ஆக்கி, அழியாவின்ப வீடடைந்தான். இக்கணபதியை யாவர் போற்றினும், அவ்வணிகன்பெற்றபேறு உற்றுவாழல் திண்ணம்.

வ

வரதராஜப்பெருமான் வரலாறு.

வான்றோடு குடுமி வாயாத மயேந்திரகிரியில் மதங்கரிஷி, மகத்தான தவசுசெய்துவந்தார். இவர் நல்வழியிலே நடந்து அல்வழியை அகன்று, மாயையைக் கடந்து, வரம்பல அடைந்தவர் சேது, குடந்தை, காஞ்சி ஆகிய முத்தலங்களையும், நித்தலும், காலை, உச்சி, மாலைகளில் முறையே தரிசித்துப்பின் சாப்பிடும் நியதி பூண்டவர். இந்நியதியில், ஒருநாள் குடந்தையை அடைந்து மத்திக்கடன் முற்றி, கச்சியிற்சென்ற கருத்தினராய்க் குடந்தையில் இருக்கையில் ஆகாயத்துள்ள மேகங்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கே அழைத்துச் சோனமாரி சொரிகவெனப் பரந்தாமபதி ஆக்ஞாபிக்க; அவ்வண்ணமே மேகங்கள் மாரிபொழிந்தன. முகிற்குலத்தின் இடிமுழக்கம் ஒருபுறம், தருக்குலங்கள் ஒடிமுழக்கம் ஒருபுறம், குளக்கரைகள், முடிமுழக்கம் ஒருபுறம் (முடிதல்=இடிதல்)ஜலங்குழியில் படிமுழக்கம் ஒருபுறம்கோஷித்தன. முகில் தாரையால் விண் மறைந்தது, மழைத்தாரையால் கண்மறைந்தது, ஜலத்தாரையால் மண்மறைந்தது. மின்னல் எழுவதும், இடிகள் விழுவதும், வாடை சுழல்வதும், மழைநீர் இழிவதும் மட்டுமிதம் இல்லை. உக முடிவுவந்து உற்றதோ என்பர்.

விமலன் சடை கங்கை மற்றதோ என்பார். இவ்வணம் மழை பொழியக்கண்ட மதங்கர் மழையோ பொழிகிறது, பொழுதோ கழிகிறது, வரதன் தரிசனம் ஒழிகிறது, விரதம் அய்யோ அழிகிறது; எளியேனை இப்படிப் பரீக்ஷிக்கும் எம்பிரான் திருவுள்ளம் என்ன இரும்போ, என்னுயிர்தான் என்ன கரும்போ, மழைவிட்டாலாச்சு, விடாவிடில் உயிரை மாய்க்கிறேன் என்று, ஆரம்பித்தனர். வரதப்பெருமானும் இனி இறையேனும் தாழ்க்கலாகாது. தாழ்ந்தால் தாழ்வுவரும், என்று கலுழனை நினைந்தார். கலுழனும் கணத்தில் கொண்டுவந்து மரத்தின்கீழ் நின்ற மதங்கர் முன்னிறுத்தான். கண்ட முனிவர் தெண்டனிட்டு நிற்க, வரதன் ஓ மதங்க! உன்பொருட்டு யாம் கச்சியைவிட்டு இப்பதிவந்தனம். வேண்டியது கேள் என, அய்ய! அடியேற்கு முத்தியருளவேண்டும்; என்பொருட்டாடிய இத்திருவிளையாட்டை யாரும் என்றும் அறியும்படித் தேவரீர் இவ்விடத்தே க்ஷேயில்கொண்டருளவேண்டும்; இத்துறை என்பேர்கொண்ட தீர்த்தம் ஆகவேண்டும் என, அய்யனும் அவ்வரமெல்லாம் அளித்து ஆங்கு வீற்றிருப்பாராயினர்.

௨

கைலாயநாதர் வரலாறு.

கேதாரம் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் பிப்பிலாதன் என்றொரு பெரியவர் வசித்தார். அவர் பிறைமுடிப் பிரானையுன்னி அரிய தவம்புரிய, அரவணியண்ணலும், அருந்தவன் முன்றோன்றி ஆக வேண்டியது யாதென வினவ, அமரர் பெருமானே உம்மைக் காண்பதிலும் உயர்ந்தது யாதுமில்லை. ஆயினும் யான் என்னம்மைபங்கில் அமர்ந்த உந்திருக்கோலம் கைலையிற் கண்டுகளிக்க கருத்துக்கொண்டனன், கடாக்ஷித்தருளவேண்டும் என்றனர். அண்ணலும் அதற்கிசைந்து ஹே பிப்பிலாத! கும்பகோணத்தை அடைந்து நமது கும்பலிங்கக்குறியைப் பூசிப்பையேல், நீ வேண்

டிய காட்சியைப் பெறலாம் என்றனர். முனிவர்கேட்டு வெகு நாள் நோற்று மூப்பு மேலிட்டு மெலிந்து இருக்கும் என்னை இவ்வண்ணம் செய்யென்றால், எவ்வண்ணம் முடியும் என, அப்பன் கேட்டு அது சரிதான் இதோ இருக்கின்ற பொய்கையில் மூழ்கு போ என்றனர். மூழ்கிய முனிவர் காவிரி நதியில் காசிப தீர்த்தத்து எழுந்தனர். (ஆற்றிலிட்டுக் குளத்தில் எடுத்தவர்க்கு, குளத்திலிரக்கி ஆற்றிலெழுப்புவது சகஜமே.) எழுந்த முனிவர் முன்னின்றவரைக் காணாது கலங்கி அங்கின்றவரை இத்தலம் யாதென வினவ, கும்பகோணம் எனக்கேட்டு எம்பிரான் திருவருளை வியந்து புகழ்ந்து, திருநீறு தரித்து, கண்மணிபூண்டு "சிவாயநம"வெனச் செபித்து, கும்பேசம் சேர்ந்து கும்பநாதரைப்பூசித்து, கூவிளவனேசராதியரைப் பணிந்து, மீட்டும் கும்பேசம் அடைந்து, கும்பிட்டு நின்று, எம்பெருமானே, கயிலையங்கிரியின் உமாபாகக்காட்சி தரவேண்டும் என வேண்ட, வேண்டிய முனிவரைக் காவிரிக்கு வடபால் உள்ள சண்பகவனத்தில் தன்னனருளாற் சேர்ப்பித்து கைலாயம் ஒன்று தோற்றி அதன் மேல்கோபுரம், மதில், விமானம் யாவும்கண்டு அத்தாணிமண்டபமத்தியில், வச்சிரசிம்மாசனத்தின்மீது வாத்திய முழங்க, மாகதர் கட்டியங்கூற, பணிப்பெண்கள் கவரிவீசி, சிவிறியசைப்ப பூதகணங்கள் புகழ்பாடத் தேவர்கணத்தின் துதிநீட முனிவர் குழாங்கள் தொழுதாட, மனிதர்யாவரும் மகிழ்கூட பார்வதிதேவியார் பங்கமர, வேதாதீதர் வெண்குடை நிழலில், பவளமலையென வீற்றிருந்தார், இங்கலங்கண்ட பிப்பிலாதரும், ஆடிப்பாடி, ஆநந்த பரவசமாய், இறுதியில் பேரின்ப வீட்டைப்பெற்று மகிழ்ந்தார். எமது அண்ணலும், இக்கோலம் நீங்கி எக்காலும் உள்ள இலிங்க ரூபம் தாங்கி கைலாச நாதரெனும் காரணப்பேர் பூண்டு இன்னும் ஈண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறார், இம்மூர்த்தியை அன்புடன் சேவிப்போர் இன்பவீடடைவர்.

உ

மாலதிவனேசர்.

உதயகிரியில் ஓர் அந்தணர் இருந்தார். அவர் வேதத்தில் நிபுணர். பிறைசூடிய பெம்மானிடம் பேரன்புடையவர். நிசாகரன் என்னும் நாமம் பூண்டவர். இவருக்கு தூமகேது என்றோர் புத்திரன். விபூதியிடத்து மிகுந்த பக்தியுள்ளவர். இவர் முத்திக்குரிய

தலம் இத்தலத்தியாதென விசாரித்து கும்பகோணமெனச் சொல்லக்கேட்டு, தமதிடம் கற்பேரர் சூழ, இப்பதிபுகுந்து, மாகநீராடி, ஆதிகும்பேசரைத் தரிசித்து, கும்பேசத்துக்கு நிருதி திக்கில் வசிக்க எண்ணிச்சென்ற காலையில், மாலதிவனம், ஒன்றிருக்கக்கண்டு, அதைச்சுற்றிப்பார்க்க, சிவக்குறியொன்றுகண்டு, தெண்டனிட்டுப் பூசைசெய்யும் நேயங்கொண்டு நீராட இடந்தேட வாருண தீர்த்தம் வழியில் தென்பட்டது; அதைப்புதுப்பித்து அதில் மூழ்கிப் புனிதமெய்தி, அந்நீர்க்கொண்டு, அண்ணலைபாட்டி அலர்களைச்சூட்டி, பூசை புரிந்தனர். இந்நாள்போலப் பன்னாள் பூசிக்க, எம்பிரான் தேவியாருடன் இடபாரூடராய்க் காட்சியருள, அந்தணன்

ஐயனே யரு ளாளனே மழுக்
கையனே நதற் கண்ணனே துதி
மெய்யனே புகழ் வேதனே புவி
வையனே யென வாழ்த்தி யேத்தினன்.

வேண்டியதியாதென அண்ணல் கேட்டருள உமது காட்சியிற் சிறந்தது வேறொன்று வேண்டுதற்கில்லையாயினும், உலகோருய்யும்வண்ணம் இவ்வரம்வேண்டுவன்.

1. நீர் வனத்திலிருந்த குறியிடத்தும் அமர்ந்திருந்த காரணத்தால் விசுவநாதப்பேர் மேவவேண்டும்.
2. கண்டார்களிப்புறும் திருமேனியாதலின் அம்மை ஆனந்தவல்லி பேர் பூணவேண்டும்.
3. யான் புதுக்கிய இவ்வாருணதீர்த்தம் என்பேராலாகவேண்டும்.
4 இத்தலத்திற்கு அபிஷேக, நிவேதனங்களுக்கும் ஆபரணாதிகளுக்கும் உதவி புரிவோர் மண்ணுலகில் மகப்பேறு முதலிய செல்வம்பெற்று விண்ணுலகில் எப்போகமும் துய்த்து பின்னர் சிவலோகச் செல்வராகவேண்டும் என, அவ்வணம் அளித்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

பங்குனிப் பூர்ணையில் இடபலக்கினத்தில் இந்நீராடத்தகும்.

உ

கணபதி துணை.

மகாமக தீர்த்த மகிமை.

பிரமதேவர் கும்பேசருக்கு ஒன்பதுநாள் உத்சவம் நடத்திய பின்னர், பத்தாம் நாள் அவபிருத ஸ்நானம்நடத்தி உத்சவத்தை பூர்த்தி செய்தவிஷயம் ஈண்டு கூறப்படும். (அவபிருதம் = முடிவு; இங்கு உத்சவ முடிவின் நீராட்டு.)

அமுத குடத்தினின்றும் வழிந்தோடிய அமுதம் தேங்கி இரண்டு தீர்த்தமாயின. அவற்றில் ஒன்று மகதீர்த்தம் ஆயது என்று முன்னர்க் கூறினோமல்லவா? அந்த அமுதவாவியாகிய மக தீர்த்தக் கரையை பிரமதேவர் அலங்கரித்து வீதி புதுக்கிப் பந்த ரமைத்தனர். இப்பால் எம்பிரான் இடபாரூடராய் எழுந்தருள, பிராட்டியார் பிள்ளையார் தத்தம் வாகனத்துக்கொண்டு பின்னும் முன்னும் செல்ல, சோமேசராதியோர் தொடர்ந்துவர, மக தீர்த்தம் வலம்வந்து ஆங்காங்கமைத்துள்ள காவணத்தில் அவரவர் அமரக் கும்பநாதர்மட்டும் கங்கை தீர்த்தத்திற்கு எதிரில் அம் பொன் மண்டபத்தில்தங்கியருளினர். அப்பால் பிரமதேவர் அத்தி ரதேவரை விதிப்படி அர்ச்சித்து, உத்தம தீர்த்தத்தில் ஆட்டித்தா னுமாடினர், தேவருமாடினர், யாவருமாடினர். பிரமதேவர் ஆங்குத் தம்பேரால் ஓர் தீர்த்தம் கண்டனர் திக்குப்பாலகர் எண்மரும், நதிகன்னியர் ஒன்பதின்மரும் தத்தம்பேரால் ஒவ்வோர் தீர்த்தம் கண்டனர். தேவர், கின்னரர், கிம்புருடர், கந்தர்வர், சித்தர், வித் தியாதரர், சாரணர், முனிவராதியோர் கண்ட தீர்த்தமும் பல. ஆகவேமகதீர்த்தத்தில் உள்ளன பிரமதீர்த்தம் ஒன்று, திக்குப் பாலகதீர்த்தம் எட்டு, கன்னியர் தீர்த்தம் ஒன்பது, தேவராதியர் தீர்த்தம் அறுபத்தாறுகோடி. இத்தீர்த்தங்கள் இருக்குமிடவிவரம் இதனடியில் காண்க:—

1. அபிமுகேசர் சந்நிதிமுதல் நாற்கரையின் நடுவும், கோணங்களும் வலமாகவர முறையே இந்திரன், அக்கினி, இய மன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் ஆகிய திக்குப் பாலகர் தீர்த்தம் இருக்கும் இடங்களாம்.

2. வாயுதீர்த்தம் குபேரதீர்த்தம் இரண்டிற்கும் சரிமத்தி யில் பிரமதீர்த்தம்.

3. வாயுதீர்த்தம் முதல் வாயுதீர்த்தம் வரையில் வலங் கொண்டுவர பிரமதீர்த்தம் உள்ளிட்ட ஒன்பது தீர்த்தங்களுக்கும் இரண்டிரண்டின் மத்தியில் ஒவ்வோர் கன்னியர் தீர்த்தம் உற்றுள் ளன. அவை வருமாறு:-கங்கை, யமுனை, கோதாவரி, நருமதை, சரஸ்வதி, காவிரி, குமரி, பயோட்டிணி, சரயு.

4. முற்கூறிய பதினெட்டும் கரையோரத்தில் பொருந்தி நிற்க, தேவராதியர் அறுபத்தாறுகோடி தீர்த்தமும் மத்தியில் உற்றிருக்கின்றன.

இத்தீர்த்தங்களில் ஆடியவர்கள்
எய்தும் பலன்களாவன:—

தீர்த்தம்		பல விபரம்
1.	இந்திர தீர்த்தம் ...	சொர்க்கமுறல்.
2.	அக்கினிதீர்த்தம் ...	பாபநாசம்.
3.	யமதீர்த்தம் ...	யமதண்டநிவர்த்தி.
4.	நிருதிதீர்த்தம் ...	பூத, பிரேதபைசாச பீடைநிவர்த்தி
5.	வருணதீர்த்தம் ...	புத்தி முத்திப்பேறு.
6.	வாயுதீர்த்தம் ...	துன்பநிவர்த்தி.
7.	குபேரதீர்த்தம் ...	இருநிதிப்பெருக்கு.
8.	ஈசானதீர்த்தம் ...	பாபநாசமும், சிந்தித்தமனோத சித்தியும்.
9	பிரமதீர்த்தம் ...	மகத்தில் நூற்றொரு தலைமுறை ஈடேறல்
		மகாமகத்தில் 300கோடி தலைமுறை ஈடேறல்.
10.	கங்கை ...	மகத்தில் கைலை சித்தித்தல்.
		மாமகத்தில் பதினாயிர கங்காஸ்நான பலனும் சாயுச்சிய பதவியுமுறல்.
11	யமுனை ...	பொன்பேறு.
12	கோதாவரி ...	காம்யார்த்த சித்தி.
13.	நருமதை ...	பாபநாசம்.
14.	சரஸ்வதி ...	மெய்ஞானமும் வைராக்கியமுமுறல்.
15.	காவிரி ...	மானஸபாவநிவர்த்திகாம்யார்த்தசித்தி
16.	குமரி ...	பதினாயிர அஸ்வமேத பலசித்தி.
17.	பயோட்டிணி ...	காமதேனுவுடன் கூடிவாழும் வாழ்
18.	சரயு ...	கலிகஷ்ட நிவர்த்தி
19.	அறுபத்தாறுகோடி தீர்த்தம். ...	உலகத்தில் தீர்த்தமென்றுபேர்பெற்றுள்ளனவற்றிலாடிப்பெறும் பயன்அனைத்தும் ஒருங்கேபெறல்.

இத்தகைய தீர்த்தங்கள் அமைந்துள்ள மகதீர்த்தத்திற்கு மாமகதீர்த்தம், கன்னிதீர்த்தம், பாபநாசதீர்த்தம், அமுததீர்த்தம் என்னும் பிரதிநாமங்கள் உண்டு.

1. இம்மகதீர்த்தத்தை ஒருதரம்வலம்வந்தால்பூமியைநூறு தரம் வலம்வந்ததொக்கும்.

2. இதை ஒருதரம் நமஸ்கரித்தால் சிவபெருமானை என்றும் இடைவிடாது நமஸ்கரித்ததாகும்.

3. இதில் ஒருதரம் ஆசமனம்செய்யமேருவொத்தபாவமும் தீரும். தசையால், எலும்பால், மயிரால், தோலால், உண்டாய பாவம் பறக்கும்; கோடி ஜன்மத்தை ஈடேற்றும்.

4. ஒருதரம் மூழ்கினால் வேதமோதல், யாகமியற்றல், முதலியவற்றை விட்ட பாவியும் கரையேறி முக்தனாவன். (ஆசாரம் குறைந்த பிராமணன் என்பது கருத்து.)

5. ஸ்நானம் செய்ய நினைத்தாலும், தனதனைவிடத் தனிகனாவான்.

6. மாமகதினத்தில் மேற்கூறியவற்றைச் செய்தால் கூறிய பலனில் கோடிமடங்குறலாம்.

7. விதியறியாத சிதடன்மூழ்கினும் புவியாளும்பதியாவான்.

8. விதியறிந்து மூழ்கில் கங்கை கரையில் நூறு வருஷம் தங்கி விதிப்படி மூழ்கிய பலன் கிடைக்கும். புத்திரப்பேறு முதல் எத்தரப்பேறும் உறும்.

9. சந்ததிவேண்டி, ஐந்து மகம் மூழ்கில் தீர்க்காயுளுள்ள மைந்தனைப்படையலாம்; மாமகத்தில் மூழ்கினால் சுப்பிரமணியனே சுதனாக வருவன்.

10. மகதீர்த்தத்தில் விதிப்படி மூழ்கி, சிவபெருமானை தரிசித்தால் சிவசாரூப்பியமுறும்.

11. உத்ஸவகாலத்தில் ஆடில் பிறமனுவன்; தீர்த்தவாரியில் மூழ்கில் சிவசாரூப்பியமடைவன்.

12 மாகப்பூரணையில் விதிப்படி ஸ்நானதானுதிகள் பண்ணிஞல் எழுகுலமும் கரையேறும்.

எழுகுலமாவன:— தன்குலம், தான் பெண்கொண்டகுலம், தன்னுடன் பிறந்தாள் குலம், தந்தையுடன் பிறந்தாள் குலம், தாயுடன் பிறந்தாள் குலம், அவளுடன்பிறந்தான் குலம், தன்பெண்கொண்டான் குலம், என்பனவாம்.

13. மாமகப்பூரணையில் மூழ்கில் நூற்றொரு குலம் ஈடேறும். நூற்றொரு குலமாவன:— மேற்கூறிய எழுகுலத்தை மாதிர்வர்க்கம் பிதிர்வர்க்கம் என இரட்டிக்கவரும் பதினன்கிற்கும் ஒவ்வொன்றிற்கு எவ்வேழாகத் தோன்றுவன தொண்ணூற்றெட்டு இவற்றுடன் அரசன், ஆசான், மித்திரன் ஆகிய முக்குலமும் கூட்டப்பெறுவன நூற்றொன்றும்.

மாமகமாவது சிங்கராசியில் குரு இருக்கும் வருடத்தில் வரும் மாசிமகம். இவ்வருடத்தில் கங்கை முதலிய தீர்த்தமும், பிரமன் முதலிய தேவர்களும், சாகரூகையர்களாய், கும்பகோணத்தில் மகதீர்த்தத்திலும், மாதேவராலயத்திலும் வசிப்பார்கள். (சாகரூகையர்=புல்பூண்டு ரூபம்) ஆதலால் இவ்வருடத்தில் இத்தீர்த்தயாத்திரை ஒன்றே செயல் தகும். மற்றவைசெய்பில் அதனுல்வரும் பலனில்லை. விவாகம், சௌளம், உபநயனம் முதலியவை செய்யவொண்ணுது மாமகஸ்நானம் செய்யாதவர்களுக்கு இதுகாறும் செய்த புண்ணியமனைத்தும் போய்விடும்.

மறையவர், குரு, பிதா, ஈஸ்வரன், இவர்கள் விஷயமாய்ச் செய்த பாதகங்கள், சிவசொத்தை அபகரித்தல், சிவதருமம் சிதைத்தல், சிவாலயத்தில் தகாதன செய்தல், சிவபூஜைசெய்யும் மறையவரை இகழ்தல், ருத்திராக்ஷம் முதலிய சிவசாஸனங்களை விற்றல், அவற்றைத் திருடல், அரசு வில்வங்களை யழித்தல், வாக்குத்தத்தம் பிறழல், துஷ்டரோடு சேருதல், சிவலிங்கத்தைத் திருடல், கன்னியைவிற்றல், அவர்களைத்திருடல், பசுவைவருத்தல்,

சிநேகனுக்கு விரோதம்செய்தல், கருவையழித்தல், காவிலையழித்தல, சர்ப்பத்தைத் தடிகொண்டடித்தல், சூதாடியுண்டல், இழிஞர்பால் கைக்கட்டி ஏவல்செய்தல், கொலைசெய்து கூலிக்கொண்டுண்ணல், சிவனடியாரை அவமதித்தல், அவர்பொருள்கொள்ளல், அவர்க்கிடர்புரிதல், அவர் பசித்திருக்கத் தானுண்ணல், கன்றுக்கு பால்விடாது கறத்தல், காரியமாகவேண்டிய காலத்துச் சிநேகித்து காரியமுடிந்தபின் கைவிடல், சூரியன் உதித்தபின் மாதரோடு முயங்கல், சிரார்த்த தினத்தில் சம்போகித்தல், பெற்றவர் பசித்திருக்கத் தானுண்ணல், பிதிர் சிரார்த்தம் இகத்தல், பெரியவர் கொடுக்கும் திருநீற்றை ஒரு கையால் வாங்கல், கற்புடையவர்க்கு குற்றங் கற்பித்தல், பஞ்சம்வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தல், பொருளைத்தேடி புதைத்துவைத்தல், தன் தாரமல்லாரைப் புணருதல் ஆகிய இப்பாதகங்கள் மாமக தினத்தில் மகதீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஒருதரம் மூழ்கில் தீயின்நேர்பட்ட பஞ்செனப்பறக்கும். இத்தீர்த்தத்தில் தினம்தினம் மூழ்குதல் உத்தமம். முடியாவிடில் சித்திரை, கார்த்திகை, மாசி இம்மூன்று மாதங்களில் மூழ்குதல் நலம். இதுமுடியாவிடில் மாசியிலேனும் மூழ்குதல் போதும். அதுவும் முடியாவிடில், மாசி மகத்திலேனும் மூழ்குதல்வேண்டும். அதுவும் முடியாவிடில் மாமகத்திலாயினும் ஆடல் வேண்டும். பலகாரணத்தால் இதுவும் முடியாவிடில் ஆடிவருவோரைத் தேடி தரிசித்தல் வேண்டும். இதுவும் முடியாவிடில் கும்பகோணம் இருக்கும் திக்கைநோக்கி பூசித்துத் தீர்த்தத்தைத் தியானித்து இருத்தல்வேண்டும். இதுவும் முடியாதென்றால் இதற்குமேல் விதிசொல்ல எம்மால் முடியாது. தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணும் பருவகாலங்களாவன:-அமாவாசை, பௌர்ணமி, மாதப்பிறப்பு, இரண்டயன புண்யகாலம், கிரஹணபுண்யகாலம், சுக்கிரவாரம், மகாவிதீபாதம். கார்த்திகை * கயசசாயை துரங்கச்சாயை சிவராத்திரி ஆகிய இவைகளே.

விதிப்படி என்று மேலே குறிப்பிட்ட விதிகள் ஸ்நானவிதி, தானவிதி என இருவகை. ஸ்நானவிதிகளாவன:—தூரதேசத்திலுள்ளவர்கள் யாத்திரை எத்தனிக்கு முன் நித்திய, கிருத்தியம் நிரப்பி புண்யாகவாசனம்செய்து, அந்நீரைப் புரோக்ஷித்து ஆசமனம்செய்து, பஞ்சகவ்யம் உண்டு, பிராமணர்க்கன்னமிட்டு கொடி

கொடுத்துக் குருவை வணங்கி, அனுக்ஞைபெற்று பெண்டு பிள்ளைகளுடன் புறப்பட்டு, வாகனமின்றி காலால் நடந்து, கும்பகோணத்தைக்குறித்துச் செல்லுகையில், அத்தலபுராண சிரவணம் செய்துகொண்டு, இனிய உணவு, தாம்பூலம், க்ஷவரம், சம்போகம் நீக்கி, நல்லோரோடு கூடி, இரவில் உண்ணாமல், பழையது, பக்ஷணம், தன்னிலும் தாழ்ந்தோர் உண்டசேடம் தள்ளி, உதயநீராடி குருபூஜைபண்ணி, உச்சிநீராடி சிவபூஜை செய்து ஐந்தெழுத்தோதிச் செல்லும் நியமம்பூண்டு கும்பகோணத்தையடைந்து. கும்பேசராதியரைப்பணிந்து, மகதீர்த்தக்கரைசேர்ந்து தீர்த்தத்துள் அதிர்ஷ்டித்து இருக்கும் தேவர்களை வணங்கி சங்கற்பித்து அநுக்ஞைபெற்று பழம், புஷ்பம், செங்குங்குமம், தாம்பூலம், எலுமிச்சம்பழம், காதோலை, கருமணி: கைவளை, ரவிக்கைகளை ஒரு முறத்தின்மேல்வைத்து மற்றொரு முறத்தால் மறைத்து (மறைக்காவிடில் பலன்குறையும்.) சுமுகமுள்ள சுமங்கிலிகையில்கொடுத்துவிட்டு, கங்கையின் கட்டத்தையடைந்து தீர்த்தபூஜைசெய்து காதோலை கருமணி முதலியவைகளை தீர்த்தத்தில் இட்டு, ஸ்நானம் பண்ணி, பிதிரர்க்கு தர்ப்பணம் விதிப்படிசெய்து, மடியுடுத்து, விபூதியை உத்தூளனம்பண்ணி, திரிபுண்டரமாகவும் மேலிட்டு, ஐந்தெழுத்தோதி, வடகரை அரசை வலம்வந்து அம்மரத்தடியில் செம்மையாய் உட்கார்ந்து, நதிக்கன்னிகைகளை அருச்சித்து, காதோலை முதலிய சார்த்தி, பிராமணர்க்கு அறுசுவையுணவை உறுசுவையோடளித்து, தாம்பூலதக்ஷிணை கொடுத்து, பின்னும் கும்பேசராதியரைத் தொழுது, பசியாற்றும்படி பந்து மித்திரருடன் புசித்து பாயிற்படுக்காது இருத்தல் வேண்டும்.

தன்னூருக்குத் திரும்புநாளில், கண்டம்மட்டும் க்ஷவரம் செய்துகொண்டு, ஸ்நானம்செய்து, இரணிய சிரார்த்தம்செய்து, அன்றிரவு உண்டிகொள்ளாது இருந்து, மறுநாள் விதிப்படி சிரார்த்தம்செய்து ஸ்தலத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுத் தன் இருப்பிடம் சேர்ந்து, பிராமணர்க்கன்னமிட்டு, அவர் ஆசிபெற்று யாத்திரை நியமம்நீங்கி, ஆச்சிரமநியமம்தாங்கி மகிழ்வதே ஸ்நானவிதிகளாம்.

தானவிதிகளாவன.

விதிப்படி ஸ்நானம்செய்து புனிதராகிய பின்பரசிவபத்தியிற் சிறந்த பிராமணரை வருத்தி, ஆசனத்திருத்தி, அருக்கியமளித்து சந்தனபுஷ்பம் தரித்து பசு, கன்னிகை, பொன், ரத்தினம், குடை வஸ்திரம், பூணூல், குதிரை, பணிப்பெண், இடபம், தானியம், விபூதி சந்தனம், பால், அன்னம், பாயசம், இனிய கனிகள், தாம்பூலம் முதலியன மறைவிடத்து வழங்கவேண்டும்.

கோதுமையைப் பரப்பி, அதன்மேற் பழங்களைக்கொட்டி வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொடுக்கவேண்டும்.

யானை, எருமைக்கடா, பிடரியிற்சாயாத கொம்புள்ளதும், மயிற்செறிந்ததுமான வெள்ளாட்டுக்கடா, இவைகளைக் கொடுத்தல் வேண்டும். (இவை அவமிருத தானம் என்பார்கள்.)

காலபுருஷதானம் செய்யவேண்டும். (காலபுருஷதானமாவது கறுப்புக்கம்பிளியால் புருஷாகிருதி தைத்து எள்ளும் பொன்னும் கலந்தடைத்து, இடதுகையில் விளக்கும், வலதுகையில் கத்தியும் கொடுத்து இருட்டுவீட்டில் வைத்து, பிராமணரையழைத்து பசும் பொன் நிறையக்கொடுத்து இவ்வுருவைத்தானம் செய்தலேயாம்; இது காலமிருத்யு திருப்திக்காகச்செய்வது)

இருமுகச்சுரபிதானம் செய்யவேண்டும்.

(இருமுகச்சுரபி=அப்போது ஈன்றுகொண்டிருக்கும் பசு, பசுவின் அந்த ஈற்றுமுழுப்பலனையும் பிராமணன் அடையவேண்டி இந்தத்தானம் செய்வதுபோலும்,)

முற்றிற்று.

PRINTED AT THE SRI KALANIDHI PRESS, KUMBAKONAM.